Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

AĞUSTOS
1985
Sayı: 67
2 DM

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ YAYIN ORGANI

Baskı, zulüm, operasyon, katliam, işkence, cinayet, işsizlik, pahalılık, açlık, yoksulluk, sefalet, sömürü, yağma, vurgunculuk, spekülatörlük, karaborsacılık, fuhuş, uyuşturucu, kaçakçılık, hayali ihracat, ahlaki çöküntü, bilim-kültür-sanat düşmanlığı, yalan, demagoji ve sahtekarlık...

İşte FAŞİZM

"Buhran, bugünkü iktisadi düzenin ve ona bağlı olarak sosyal ve siyasal düzenin bizzat yapısında mevcut olan çelişmelerden doğmaktadır. Bu yapı, muzaffer bir halk devrimiyle yıkılmadıkça, bu çelişmeler sona ermeyecektir; bu çelişmeler sona ermediği sürece de, ne iktisadi ve ne de siyasi buhran sonuçlanır."

İ. KAYPAKKAYA

Faşist Türk devletinin çeşitli milliyetlerden emekçi halkımız üzerindeki baskı, zulüm ve terörü bütün vahşetiyle devam ediyor.

Sözüm ona "demokrasiye geçiş" demagojileri yapılıyor ama, ülke baştan başa askeri sıkıyönetim, "olağanüstü hal" ilanı ve polis "sıkıyönetimi" altında.

Bir yanda faşist baskı, zulüm ve terör bütün vahşetiyle sürerken, diğer yandan "polis yasası", "pişmanlık yasası" türünden yeni yeni faşist baskı ve provakasyon yasaları yürürlüğe sokulmaktan geri kalınmıyor.

Operasyonlar, arama-taramalar, tatbikatlar yurdun dört bir yanından aralıksız biçimde sürdürülüyor. Geniş halk yığınları yıldırılmaya, silahsızlandırılmaya, halkın örgütlü güçleri imha edilmeye çalışılıyor.

Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetler üzerindeki azgın milli zulüm bütün vahşetiyle sürüyor. Bu vahşet özellikle de Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgesinde görülmedik bir hal alıyor. Güneydoğu'da başlatılan "huzur operasyonu" 1,5 yıla yakın süredir aralıksız biçimde devam ediyor. Dersim binlerce askerin kuşatması altında. Katliamlar seri halde birbirini takip ediyor. Bir çok komünist, devrimci, Kürt milliyetçisi devrimci-demokrat ve halktan bir çok kişi, peş peşe katlediliyor.

İşkence, faşist Türk devletinin günlük uygulamalarından birisi olma özelliğini koruyor. Bir yanda bir dizi işkenceci ve işkence suçu peş peşe açığa çıkarken, diğer yanda işkence tezgahlarındaki katliamlar da aralıksız biçimde sürüyor, faşist Türk devletinin cinayetlerine her geçen gün yenileri ekleniyor. H.Hakkı Erdoğan, Nadir Dizdar, Adil Can, Fikri Sönmez, Haydar Öztürk... bunlar sadece bilinen ve açığa çıkan son bir kaç örnek...

Zindanlara doldurulan onbinlerce ilerici, yurtsevre, devrimci, demokrat, komünist tutuklu ve mahkumlar üzerindeki faşist baskı ve işkenceler aralıksız biçimde sürdürülüyor. "Pişmanlık yasası" türünden faşist provakasyon yasasıyla siyasi tutuklu ve mahkumların faşizme karşı aralıksız biçimde sürdüre geldikleri devrimci ve komünist direniş kırılmak isteniyor. Tutuklu ve mahkumlar, süngü zoruyla teslimiyete, ihanete, muhbir-ajanlığa zorlanıyor. Ceza süreleri dolan yüzlerce siyasi mahkum, "pişmanlık getirmedikleri", "pişmanlık fişi" doldurmadıkları gerekçesiyle tahli-

→

Hiçbir Yalan demagoji ve iftira PKK'nin gerçek yüzünü gizlemeye yetmeyecektir

Yazısı 8'de

Baştarafı sf: 1'de

ye edilmiyorlar. Diğer yandan bu faşist provakasyon yasasının tutması için başlatılan psikolojik saldırı kampanyası ise, uşak basın üzerinden aralıksız biçimde devam ettiriliyor. Üç-beş teslimiyetçi, dönek, hain ve muhbir-ajanın sözüm ona "samimi itiraf"ları, onbinlerce özgürlük mahkumunun zindanlarda yükselttikleri şanlı direnişi karalamanın ve kırmanın aracı haline getirilmeye çalışılıyor.

Bir yandan çeşitli milliyetlerden emekçi halkımız ve onun örgütlü güçleri üzerindeki faşist zulüm, baskı ve terör bütün vahşetiyle sürdürülürken; diğer yandan yaşam giderek zorlaşıyor, geniş halk yığınları üzerindeki sömürü dayanılmaz bir hal alıyor, yığınların ihtiyaç ve sıkıntıları had safhaya varıyor.

İşsizlik çığ gibi büyüyor. Büyük işsizler ordusuna, her gün yeni yeni neferler katılıyor. "İşçi pazar"ları dolup taşıyor. "İşe alma sınavları" için kapalı salonlara sığdırılamayan işsizler, stadyumlara doldurduluyor. İşsizliğin yarattığı bunalımın intibara sürüklediği işsizlerin sayısı hızla artıyor. Yurtdışında emeğini satmak zorunda bırakılan milyonlarca işçinin durumu bir başka senaryo. Avrupa ülkelerindeki işçiler, emperyalist krizin "günah keçisi" haline getirilmek isteniyor, körüklenen "yabancı düşmanlığı"nın hedef tahtası durumuna sokuluyor. Libya çöllerine sürülen on binlerce işçi perişan durumda. Binlercesi yıllardır ücret dahi alamıyor ve büyük bir açlık tehlikesi içinde kıvranıyor.

Zamlar, günlük sıradan uygulamalardan birisi olarak bir birini takip ediyor. Fiyatlar, dört nala kalkmış biçimde, almış başını gidiyor. Kiralar ateş pahasına. Hayat şartları alabildiğine zorlaşıyor. Yığınlar yarı aç yarı tok yaşıyor. Açlık, yoksulluk, sefalet diz boyu.

Milyonlarca küçük üretici perişan. Yok pahasına dahi satılamıyan yüz milyarlarca lira değerindeki ürünler, çöplüğe atılarak, denize dökülerek, toprakta açılan "mezarlara" gömülerek imha ediliyor. Üreticilerin devletten alacakları yüzmilyarlarca lirayı buluyor. Tefeci-tüccarlar, köylülerin kanını iliğini emiyor. On binlerce, yüz binlerce küçük üretici hızla iflasa sürükleniyor.

Orta tabakalar hızla siliniyor ve proleterleşiyor. İflaslar bir birini takip ediyor. Küçük esnaf ve zanaatkarlar, orta işletme sahipleri perişan durumda.

Bir yandan sözüm ona "gençlik yılı" kutlamaları sürdürülüp gençliğe sahip çıkılıyormuş gibi görünülürken, diğer yandan yiğit gençliğimizin hayatı, geleceği karartılıyor. İşsiz gençlik hızla çoğalıyor. Yüksek okul kapıları halk gençliğine nerdeyse kapatılmış durumda. Yüksek öğrenim gençliğinin, orta öğrenim gençliğinin, işçi gençliğinin, köylü gençliğinin sorunları çığ gibi büyüyor.

Üretici güçlerdeki tahribat, toplumdaki çürüme ve ahlaki çöküntü görülmemiş boyutlara varıyor. Fuhuş, uyuşturucu, alkolizm, kumar hızla yayılıyor. Açlığın, yoksulluğun, işsizliğin, kısacası ekonomik krizin fuhuşa, bedenlerini satmaya sürüklediği kadınların, kızların sayısı her geçen gün hızla artıyor. Uyuşturucu kullanma alışkanlığı görülmemiş boyutlara yükseliyor. Toplumun her kesitinden sayısız insan, bu batakhğa çekiliyor, çürütülüyor, madden ve manen çökertiliyor...

Diğer yandan, emperyalizm uşağı bir avuç komprador patron, toprak ağası, tefeci-tüccar, ihracatçı, ithalatçı, vurguncu, soyguncu, spekülatörün emekçi halkımız üzerindeki sömürüsü alabildiğine katmerleşiyor. Bu bir avuç kan emici asalaklar güruhu aldıkları cüzi bir pay (komisyon) karşılığı emperyalist efendileriyle kol kola girerek, halkımızın emeğini alın teri-göz nurunu, ülkemizin yeraltı yerüstü zenginlik kaynaklarını dilediklerince talan ediyorlar. Kârlarına kâr, mallarına mal katıyorlar.

Uşak basın manşetleri, hakim sınıfların, onların temsilcilerinin, bakanlarının, genaraallerinin, genel müdürlerinin rezalet haberleriyle dolup taşıyor. Rüşvet, karaborsa, döviz kaçakçılığı, uyuşturucu madde ve beyaz kadın ticareti, hayali ihracat vs. vs...

Her ne kadar halkımızın düşüncesine "kilit vurulmuş" durumdaysa da çeşitli hakim sınıf klikleri arasındaki it dalaşı dahi, onların, halktan gizlenmeye çalışılan bir çok kirli çamaşırlarının ortaya dökülmesine yetiyor.

Bu durumun, güncelliğini hala koruyan en son iki örneği, F-16 uçak rüşveti skandalı ve Özal palyaçosunun Singapur rezaleti.

F-16 savaş uçakları yapımcısı General Dynamics adlı ABD tekelinin eski yöneticilerinden Takis Veliotis'in, uçak satmak için Türkiye'ye de 23 milyon dolar (12,5 milyar lira) rüşvet dağıttıkları yolundaki açıklamaları; 12 Eylül faşizminin uygulayıcılığını yapan faşist generaller çetesinin perde arkası dolaplarını bariz biçimde ortaya koymaktadır. Bu sadece açığa çıkan bir örnektir ve gerek faşist Türk devleti elebaşlarının, gerekse faşist Türk ordusu general bozuntularının, üç beş kuruşluk rüşvet karşılığı memleketimizi emperyalist efendilerine nasıl peşkeş çektiklerini açıkça sergiliyor. Hala emperyalist tekellerin ülkemizde dolu dizgin at oynatmaya devam ettikleri gerçeği göz önüne getirilirse, faşist cuntanın ve faşist Türk devletinin diğer elabaşılarının ne tür rüşvetler almış olabilecekleri kendiliğinden anlaşılabilir. Kaldı ki, vatan satıcılığı zaten onların başlıca mesleğidir.

Bütün bunlar, faşist cuntanın, süngü zoruyla halkımıza dayattığı faşist anayasasına eklediği; "12 eylül döneminde ki her türlü karar ve tasarruf hakkında cezai, mali ve hukuki sorumluluk iddiası öne sürülemez; bu maksatla herhangi bir yargı merciine başvurulamaz. "maddesiyle icraatlarının açığa çıkmasını engellemeye çalıştığını bariz biçimde ortaya koymaktadır. Lakin bu tür sözümona "anayasal" engeller de, faşist cuntanın işlediği suçların tek tek açığa çıkarılmasını asla önleyemeyecektir. Halkımız faşist cuntayı mutlaka yargılayacak ve işlediği tüm suçların hesabını mutlaka bir bir soracaktır!

Diğer örnek, yani "Singapur rezaleti" ise, faşist Özal palyaçosunun "ihracat patlaması" demagojisinin perde arkası gerçeklerini çarpıcı biçimde ortaya koymaktadır. Faşist Özal, yanına aldığı yüzlerce komprador patron, banka yöneticisi, bürokrat, işveren temsilcisi, bakan, müsteşar, danışman vs. ile, peş peşe seri yurtdışı seyahatleri düzenliyor, ülkeden ülkeye "çıkartmalar" yapıyor. Gerekçe "ihracatı artırmak"! Oysa ki, yapılan iş, bu ülkelere görkemli fuhuş ve kaçakçılık gezileri düzenlemekten öteye geçmiyor ve bugüne kadar da geçmemiştir. Ülkemizi Ortadoğu'nun "genelevi" haline getirmekle yetinmeyen, ülkemizde yürüttükleri sömürü soygun ve vurgunla bir türlü doymak bilmeyen bu it sürüleri; kendi hayvani istekleri tatmin etmek için taaa Singapur'lara, Hong-Kong'lara, Japonya'lara kadar şöyle bir uzanmayı, bu arada çantalarını, valizlerini tıka basa kaçak eşya ile doldurup dönmeyi de ihmal etmezler. Yani yapılan iş, fuhuş ve kaçakçılığın, "yurtdışı gezileri" adı altında bizzat faşist Türk devleti tarafından resmen örgütlenmesinden başka bir şey değildir. Dün hakim sınıfların diğer elebaşlarının önderliğinde yapılan bu iş, bugün ise Özal ve Evren gibi faşist elebaşlarının önderliğinde yapılmaktadır. Tabii ki bu arada it dalaşı da bütün şiddetiyle sürmektedir, dolayısıyla bu it dalaşı yurtdışı seyahetlerine de yansımaktadır. Devlet çarkının imkanlarından sonuna kadar yararlananlarla gereği gibi yararlanamayanlar, ya da "asıl evlat" muamelesi görenlerle "üvey evlat" muamelesi görenler arasındaki tepişme şiddetlenmekte ve bu, bazan kirli çamaşırların uşak basın üzerinden ortaya dökülmesine kadar varmaktadır. Özal hükümetinden "üvey evlat" muamelesi gören Koç Holding'in gazetesi Milliyet'in, Singapur rezaletiyle ilgili olarak ortaya döktüğü kirli çamaşırların altında yatan gerçek de, bundan başka bir şey değildir. Yoksa sorunun, bu düzenin ve devletin "akıllı savunuculuğunu" yapan faşist Milliyet gazetesinin, sözüm ona "rüşvet", "fuhuş", "kaçakçılık" vs.'ye "karşı olmak"la her hangi bir ilgisi yoktur. Kaldı ki, uşak basın kalemşörlerinin de, faşist Türk devletinin ve onun Evren, Özal gibi faşist elabaşlarının bütün bu rezaletlerinin suç ortaklığını yaptıkları da su götürmez bir gerçektir.

Aslında, faşist Türk devletinin, onun Evren, Özal gibi elebaşlarının, uşak basın kalemşörlerinin vs., bütün bu rezaletleri bilinmeyen şeyler değildir.

Devamı sf: 23'de

"Pişmanlık Yasası" da Sökmeyecektir!

★*Faşist Türk devleti, "pişmanlık yasası" adlı ihbarcılığı, muhbirliği, ajanlığı teşvik faşist provakasyon yasasını, ülkemiz devrimci ve komünist hareketine yönelik yeni baskı ve saldırıların aracı haline getiriyor!*

★*İlerici, yurtsever, devrimci, demokrat, komünist tutuklu ve mahkumlar "pişmanlık getirmeye" zorlanıyorlar! Ceza süreleri dolan yüzlerce mahkum, "pişmanlık getirmedikleri" gerekçesiyle serbest bırakılmıyorlar!*

Faşist Türk devletinin, İtalyan emperyalistlerinden kopya ederek, sivil görünümlü faşist cunta ve "işbitirici" tescilli İMF'ci Özal hükümeti eliyle kotarıp piyasaya sürdüğü "pişmanlık yasası", 11 Temmuz 1985'te, "resmi gazete"de yayınlanarak yürürlüğe sokuldu.

Faşist Türk devletinin, bir taşla bir kaç kuş birden vurma misali, bu faşist provakasyon yasasıyla neyi hedeflediği, her geçen gün çok daha iyi biçimde açığa çıkıyor.

Faşist Özal hükümetinin, sayıları onbinleri bulan ilerici, yurtsever, devrimci, demokrat, komünist tutuklu ve mahkumları dıştaladığı bir "genel af"fı çıkarmanın gerekçesi haline getirdiği bu yasa; en özlü ifadesiyle "pişmanlık getirerek" faşizmin önünde diz çöken, dolayısıyla halka ve devrime ihanet yolunu seçen bir avuç muhbir, ajan ve ihbarcının, teslimiyetçi, dönek ve hainin "af" kapsamı içine alınarak "ödüllendirilmesini" öngörüyor. Yani teslimiyeti, dönekliği, ihaneti, muhbirciliği, ajanlığı ve ihbarcılığı öngören bir "şartlı af ödülü", oltanın ucundaki yem misali, on binlerce siyasi tutuklu ve mahkumun içine salınıyor. Dolayısıyla, hem mümkün olduğunca çok kişi hazırlanan "pişmanlık yasası" batağına düşürülmek isteniyor, hem de bu "bataklığa" düşenler, gerek özel olarak onbinlerce siyasi tutuklu ve mahkumlara, gerekse de genelde ülkemiz devrimci ve komünist hareketine karşı girişilecek yeni baskı ve saldırıların aracı haline getirilmeye çalışılıyor.

Aslında, faşist Türk devletine yardımcı olan ve onun önünde diz çöken muhbir, ajan, ihbarcı, teslimiyetçi, dönek ve hainlerin "ödüllendirilmesini" içeren belli hükümler, başta "Türk Ceza Kanunu" olmak üzere, çeşitli faşist yasalarda zaten mevcuttu.

Keza; "**Terör eylemlerinin gerçek sorumlularını kanıtlayarak açıklayan sanıkların cezalarında indirim yapılması**"nı öngören "pişmanlık yasası" türünden bir "yasa"nın çıkarılmasını ilk öneren, B. Ecevit sahte reformisti olmuş; ancak "ihtisas mahkemeleri" vs. gibi bir dizi yeni faşist yasaların da çıkarılmasını içeren ünlü "önlemler paketini" gerçekleştirip yürürlüğe sokacak zamanı ve imkanı bulamamıştı.

Nihayet aynı görevi daha çıplak ve pervasız biçimde, sivil görünümlü faşist cuntanın da perde arkası destek ve teşvikiyle, faşist Özal hükümeti yerine getirdi.

Açıktır ki, "pişmanlık yasası"; genelde çeşitli milliyetlerden halkımıza ve onun kopmaz bir parçasını oluşturan ülkemiz devrimci ve komünist hareketine; özel de ise, faşizmin zindanlarına doldurulan on binlerce ilerici, devrimci, yurtsever, demokrat ve komünist tutuklu ve mahkuma karşı girişilen yeni bir karşı-devrimci saldırı örneğinden başka bir şey değildir. Yıllardır sürdürülen ve 12 Eylül açık faşizmi döneminde doruk noktasına vardırılan çok yönlü azgın saldırılara rağmen, bir türlü "önlenme başarısı" gösterilemeyen devrimci ve komünist mücadele, şimdi de, her geçen gün yeni yeni faşist baskı ve saldırı biçimleri gündeme getirilerek bastırılmaya, ezilmeye çalışılmaktadır. Faşist Türk devleti, bu doğrultuda; bir yandan açık yıldırıcı terör ve zulmünü dizginleşmemiş biçimde sürdürürken; diğer yandan "pişmanlık yasası" türünden provakasyon manevralarına baş vurmaktan da geri kalmamaktadır. Nitekim son dönemlerdeki gelişmeler, faşist Türk devletinin ve faşist Özal hükümetinin bu faşist provakasyon yasası ile neyi amaçladığını bariz biçimde sergilemekte; onun, nasıl gerek halkımıza, gerek ülkemiz devrimci ve komünist hareketine, gerekse zindanlara doldurulan on binlerce siyasi mahkum ve tutukluya yöneltilmek istenen yeni baskı ve saldırıların "**gerekçesi**" haline getirilmek istendiğini **açıkça** ortaya koymaktadır.

Faşist Özal hükümeti, çıkaracağının propagandasını yaptığı bir "af"fı müteakiben geriye atmanın ve bu "af"fı çıkarmanın gerekçesi haline getirdiği bu yasanın "tutması" için, yoğun bir çaba harcamaktadır. Çünkü eğer yasa "tutarsa, bir taşla bir çok kuş birden vurmuş olacaktır. Hem faşizmin zindanlarına doldurulan "kader kurbanı" ve siyasi tutuklu ve mahkumlar arasındaki "çelişkilerden" ustaca yararlanılmış olunacak; hem bir genel af talebi etrafında oluşan demokratik muhalefet önemli ölçüde yıpratılmış ve etkisizleştirilmiş olunacak; hem bir avuç dönek, teslimiyetçi ve hainin "pişmanlığı", ülkemiz devrimci ve komünist hareketini kamuoyu nezdinde yıpratmanın, devrimci saflarda yılgınlığı, teslimiyeti, moral bozukluğunu körüklemenin, halkın devrimcilere, yurtseverlere, komünistlere olan sempati ve güvenini sarsmanın bir aracı haline getirilmiş olunacak; hem de bu durum, faşist Özal hükümetinin "terör" ya da "anarşi" ile mücadeledeki "üstün başarısı" olarak iç ve dış kamuoyuna lanse edilecek, genelde hakim sınıfların ve emperyalist efendilerinin "teveccühü" kazanılmış olunacaktır.

Nitekim, bu yönde başlatılan "kampanya" uşak basın üzerinden, yoğunlaştırılarak sürdürülmektedir. Bir kaç teslimiyetçi, dönek ve hain bol bol reklam edilmekte, "pişmanlık yasasının etkili olduğunun" propagandası yapılmaktadır. Elbette ki onbinlerce tutuklu ve mahkum içinde bu tür üç-beş teslimiyetçi, dönek ve hainin çıkması, ya da üç-beş ajan-muhbirin devrimci saflara sokuşturulması vs. mümkündür. Bu tür unsurlar, dün de çıkmıştı, bugünde çıkabilir, yarında çıkacaktır ve bu, bir yönüyle sınıf mücadelesinin doğal sonucudur.

Oysa fiiliyattaki icraatları, faşist Özal hükümetinin ve faşist Türk devletinin gerçek amaç ve niyetini gayet bariz biçimde belli etmektedir.

Örneğin, haftalık "Nokta" dergisinin 14 Temmuz 1985 tarihli sayısında yer alan bir haberden anlaşıldığı ka-

→

dırıyla, "TDKP/Halkın Kurtuluşu" mensubu olduğu söylenen **Ali Çankır** adlı muhbir-ajanın "pişmanlık" itirafları, yani ihbarları sonucu, toplam 42 kişi gözaltına alınıp işkenceden geçirilmiş, sonuçta bunlardan 24 kişi tutuklanarak zindanlara doldurulmuştur.

Yine bu tür muhbir/ajanların yaptığı ihbarlar sonucu, daha önce kesinleşmiş olan bazı davalara yeniden bakılmakta, bir çok tutuklu ve mahkum yeniden çeşitli cezalara çarptırılmaktadır.

Keza, Zonguldak/Bartın özeltip kapalı cezaevinde bulunup da, tahliye günleri geldiği halde;

* **"İstiklal marşı" söylemedikleri,**

* **Faşistlerle aynı koğuşta kalmayı kabul etmedikleri,**

* **Düşüncelerinden vazgeçtiklerini belirtir, "pişmanlık fişi"ni imzalamadıkları** vs. gerekçelerle tahliye edilmeyen 30'u aşkın siyasi mahkumla ilgili olarak hazırladığımız ve bir örneğini yazımıza eklediğimiz liste; "pişmanlık yasası" ile oynanmak istenen oyunları ve başlatılan saldırıları bariz biçimde sergilemektedir.

Faşist Özal hükümetinin, uşak basın üzerinden piyasaya sürdüğü çoğunlukla aslı-astarı olmayan "pişmanlık" haberlerinin, yalan, demagoji ve sahtekarlıklarının bir amacı da, işte bu tür gerçekleri gözlerden gizlemektir. Oysa ki, gerçekler güneş gibidir ve asla faşizmin yalan, demagoji ve sahtekarlık kara çamuruyla sıvanamazlar!

Nitekim, faşist Türk devleti bu konuda daha şimdiden bariz biçimde acz içine düşmüştür. Bir yandan "pişmanlık yasası"nı gerekçe olarak kullanıp çeşitli saldırılara girişirken; diğer yandan bu saldırıların açığa çıkardığı kara yüzünü, çeşitli yalan, demagoji ve sahtekarlıklarla gizlemeye çalışması, bu gerçeği bariz biçimde kanıtlamaktadır.

Örneğin, 3 Nisan 1985 günü yapılan Fatsa Dev-Yol Davasında, "pişmanlık getirerek" çeşitli ihbarlarda bulunan 4 muhbir-ajanın, tel örgülü kafesler içine konularak duruşma salonuna çıkarılması; hem faşist Türk devletinin içine düştüğü acz, hem de halkımızdan duyduğu derin korkuyu en açık biçimde dile getirmektedir.

Gerçekten de halkımız, faşist Türk devletine karşı olduğu gibi onun muhbir-ajanlarına karşı da derin bir kin ve öfke duymaktadır. Ve bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da kendisine ihanet ederek düşmanlarının safına geçen teslimiyetçi, dönek ve hainleri, muhbir ve ajanları asla affetmeyecektir. Bu nedenle faşist Türk devletinin kendisi ve kiralık muhbir-ajanları için duyduğu derin korku boşuna değildir. Keza, muhbir-ajanları koruma altına almak için, "pişmanlık yasası" ile getirdiği "kimlik değiştirme", "estetik ameliyatı olabilme" vs. tedbirlerin altında yatan gerçek de, bu derin korkudan başka bir şey değildir.

Öte yandan, faşist Türk devletinin, bu, ihbarcılığı, muhbirliği ve ajanlığı teşvik yasasını, aynı zamanda, partimize karşı sürdürmeye devam ettiği çok yönlü saldırılarının bir aracı haline getirmek istediği hususu da tartışma götürmez bir gerçektir. Bunun nedeni de onun partimizden ve gerçek komünizm den duyduğu derin ölümcül korkudur. Nitekim; gerek (partimizin herhangi bir davasında yargılanmadığı halde, partimiz davasından yargılandığı söylenerek) Ferrahi Demir adlı kişi ile ilgili olarak; gerekse (partimizle herhangi bir örgütsel ilişkileri bulunmadığı halde partimiz "mensubu" gösterilerek) Vecdi Tapşın ve Mehmet Altıntaş adlı hainlerle ilgili olarak, uşak basın üzerinden piyasaya sürülen yalan haber örnekleri; faşist Türk devletinin partimizden duyduğu bu derin ölümcül korkuyu en bariz biçide yansıtmaktadır.

Elbette ki, tek tek bazı teslimiyetçi dönek ve hainin partimiz taraftarları ve hatta "üye"leri arasında çıkması; ya da bir kaç muhbir-ajanın partimiz saflarına

Devamı sf: 6'da

İşte Zonguldak/Bartın cezaevinden tahliye edilmeyen siyasi mahkumların listesi...

Adı ve Soyadı:	Ceza Mad.	Tevkif Tar.	Alınan Top.Ceza	Bitim Tah.	647'e göre tah	2148'e gör/th.
Necdet Taşyürek	141/5	10.3.1981	6 yıl 8 ay	21.9.1987	9.7.1985	13.8.1984
M.Ali Çiçek	168/2	3.12.1980	6 yıl 8 ay	3.7.1987	11.5.1985	21.6.1984
Mehmet Bitmez	141/5	10.3.1981	6 yıl 8 ay	21.9.1987	9.7.1985	18.8.1984
Nevzat Şahin	141/5-258-6136	9.4.1980	7 yıl 4 ay	7.10.1987	3.7.1985	12.7.1984
Ergun Arı	141/5-536	19.2.1980	5 yıl 4 ay	29.3.1987	18.6.1985	3.10.1984
Hakan Esentepe	511 tehdit	30.1.1980	10 yıl	31.1.1990	1.10.1986	31.5.1985
Haluk Demirbaş	141/5-6136	10.4.1980	7 yıl 6 ay	5.10.1987	6.4.1985	11.4.1984
Oktay Karaman	173 Top. İzrar	3.12.1980	5 yıl 8 ay	21.9.1987	20.8.1984	8.12.1983
Mehmet Öz	450/4-62-65	8.2.1980	7 yıl 4 ay	8.5.1987	14.12.1984	25.11.1983
Sinan Kılıç	1402'ye muh.	1.5.1980	6 yıl 11 ay	28.3.1987	7.12.1984	3.1.1984
Adem Kabar	141/5, 173	10.6.1980	8 yıl	1988	4.1.1985	7.3.1984
M.Ertan Şirin	141/5	3.5.1982	5 yıl	23.10.1986	21.2.1985	26.6.1984
Zülfer Başoğlu	448-449-6136	29.3.1979	10 yıl,2 ay,20 gn	19.6.1985	19.2.1986	12.9.1984
Hasan Atan	141/5,6-6136	10.8.1980	7 yıl 8 ay	6.4.1988	12.9.1984	15.9.1984
Hasan Hüseyin Aslan	495/1	26.7.1980	8 yıl 4 ay	23.11.1988	12.2.1986	6.1.1985
Bektaş Eryılmaz	141/5-6136	6.12.1980	8 yıl	1.12.1988	3.4.1986	15.3.1985
Aykut Korkut Karabay	448-6136	10.11.1977	11 yıl,3 ay,10 gn	7.2.1989	8.6.1987	28.7.1985
Tacettin Erçin	141	Kasım 1980	6 yıl 8 ay	_____	14.4.1985	24.4.1984
Şenel Tavukçu	498	Aralık 1979	10 yıl	_____	15.8.1986	26.4.1985
Muhsin Karabulut	141	Nisan 1981	6 yıl 8 ay	_____	23.8.1985	2.10.1984
Ünal Çelebi	141-142	Ağustos 1980	5 yıl	30.8.1980	9.1.1984	13.4.1984
Macit Üstündağ	141	Eylül 1979	7 yıl 1 ay	_____	30.7.1984	10.3.1983
A.Hıdır Polat	142	Eylül 1979	7 yıl 6 ay	_____	15.9.1984	20.9.1983
Resul Gölbaşı	141-142	Mart 1981	6 yıl 8 ay	_____	10.7.1985	25.8.1984
Erol Sarıkaş	141	Ocak 1981	6 yıl 8 ay	_____	3.7.1985	8.8.1984
Cebeli Akyol	142	Eylül 1979	7 yıl 6 ay	_____	18.9.1984	20.9.1983
Nevzat Berber	448	Ocak 1980	10 yıl	_____	29.9.1986	31.5.1983
Şükrü Akyar	448	Şubat 1980	8 yıl 10 ay	_____	30.1.1986	8.11.1984
Hasan Gelmez	141	Mayıs 1981	6 yıl 8 ay	_____	30.10.1985	10.2.1984
CEZASI BİTMEK ÜZERE OLANLAR						
Süleyman Eskin:	TCK 168,	Oc.1982	6 yıl 10 ay	_____	29.7.1986	3.9.1985
Mustafa Melih Hız	141/8-15f-1-996		8 yıl 8 ay	_____	16.3.1987	16.9.1985
Durmuş Koçak	448-6136	22.10.1982	9 yıl,5 ay,10 gn	_____	8.2.1987	13.11.1985

Faşist Türk devleti Partimize yönelttiği azgın saldırılarını sürdürüyor!

Faşist Türk devleti, partimize yönelttiği azgın saldırılarını, tıpkı kuduz itler gibi ağzından salyalı köpükler saçarak çok yönlü biçimde sürdürüyor.

Zindanlara doldurduğu yüzlerce taraftarımız sempatizanımız üyemiz üzerindeki baskı ve saldırılarını aralıksız biçimde devam ettiriyor. Yüze yakın savaşçımızı idam talebiyle yargılıyor. Faşist yasaların tanıdığı sözümona "savunma" haklarının dahi süngü zoruyla gasp edildiği faşist sıkıyönetim mahkemelerinde, yüzlerce taraftarımızı, sampatizanımızı, savaşçımızı en ağır cezalara çarptırıyor. Kısacası, partimizin şanlı halk demokrasisi, bağımsızlık, sosyalizm ve yüce komünizm davası yolunda mücadele ederken faşizme esir düşen taraftarlarımızın, sempatizanlarımızın, savaşçılarımızın faşizmin zindanlarında ve mahkemelerinde yükselttikleri komünist direnişi, elinden gelen her yol ve yönteme baş vurarak kırmaya çalışıyor.

Partimizi örgütsel olarak çökertmek amacıyla girişilen ve öteden beri aralıksız biçimde sürdürüle gelinen saldırıların, operasyonların, tutuklamaların, katliamların ardı arkası kesilmiyor, sayısız üyemiz, savaşçımız, sempatizanımız, taraftarımız ağır takibatlara uğratılıyor, evleri yağmalanıyor ailelerine baskılar yapılıyor, bir çokları "sürgün"lere gönderiliyor, bir çokları gözaltına alınıyor, en ağır işkencelerden geçiriliyor, tutuklanıyor, zindanlara doldurulu yor, aynı baskı, işkence ve saldırılar orda da sürdürülüyor.

Faşist diktatörlüğün kolluk kuvvetleri, partimizin üye, savaşçı ve örgütlü sempatizanlarına, dilediklerince işkence, baskı, zulüm yapmaya, onları gözü dönmüşçesine katletmeye teşvik ediliyor. Elini onlarca militanımızın kanına bulamış faşist canîler, göstermelik de olsa "takibata uğratılmak", "cezalara çarptırılmak" bir yana, cinayetlerine yeni cinayetlerine eklemeleri için peş peşe ödüllendiriliyorlar.

Partimizin yiğit savaşçısı H.Hakkı Erdoğan yoldaşımız, gözaltına alındığı İstanbul Emniyet Müdürlüğü işkencehanelerinde hunharca katledildi. Fakat faşist Türk devleti, "tetkik edilecek nedenler neticesi vefat" ibareli kargaları bile güldüren bir "Ölü Nakil Belgesi" çıkararak, bu hunharca cinayetin üzerine sünger çekti.

İdamların durdurulması kampanyası sırasında, bir bombalı pankart eylemini gerçekleştirirken, bombanın kazayla patlaması sonucu ağır yaralanan yiğit halk savaşçımız Haydar Arslan yoldaşımız, ağır yaralı olduğu halde, faşist Türk devletinin kolluk kuvvetlerince hemen orada hunharca katledildi. Bu hunharca katliamları yetmiyormuş gibi, bu kez de yoldaşımızın naaşı, yöre halkına karşı girişilen ağır saldırıların gerekçesi haline getirildi. Öyle ki, yoldaşımızın naaşının yıkanması dahi süngü zoruyla engellendi.

Keza, önce Ağa Şimşek ve Kenan Bozkurt, Hemen ardından da Aziz Erkoç, Nihat Topuzoğlu, Metin Eker ve Partimiz Merkez Komitesi üyesi Hayrettin Bakış yoldaşlarımızın pusuya düşürülerek hunharca katledilmesi, faşist Türk devletinin partimize karşı giriştiği cinayet ve katliamlarının en son örnekleridir.

Faşist Türk devletinin amacı bellidir; o, değişen şartların kendisi lehine, partimizin ise aleyhine yarattığı belli avantajlardan yararlanarak, partimize ölümcül bir darbe indirmek, partimizi örgütsel olarak çökertmek istemektedir. İşte bu amacını gerçekleştirmek için, elinden gelen her yol ve yönteme başvurmaktadır.

Peki bütün bunlar neyi göstermektedir?

Birincisi, partimizin her şeye rağmen **varolduğunu; ikincisi**, onun, şanlı halk demokrasisi, bağımsızlık, sosyalizm ve yüce komünizm mücadelesini, hayatın çeşitli alanlarında kesintisiz biçimde sürdürdüğünü ve faşist Türk devletine darbeler indirmeye devam ettiğini; üçüncüsü, her şeye rağmen faşist Türk devletinin, partimizin varlığı ve mücadelesi karşısında içine düştüğü **aczini.**

Biz varolduğumuz ve mücadelemizi kesintisiz biçimde sürdürdüğümüz sürece, elbette ki faşist Türk devleti de bize saldırmaya devam edecektir. Bizi örgütsel olarak çökertmeye ve imha etmeye çalışacaktır. Ve bu bir anlamda gayet doğaldır, dahası eşyanın tabiatına uygundur. Kudurgan komünizm aleyhtarı bir düşmandan bundan başka bir tutum beklenebilir mi? Elbetteki hayır!

Peki düşmanın aralıksız biçimde bize saldırmaya devam etmesi kötü bir şey midir?

Bizce hayır! Tam tersine bu iyi bir şeydir ve bizim doğru yolda olduğumuzu göstermektedir. Eğer düşman bize saldırmasaydı, işte bu iyi değil, tam tersine kötü bir şey olurdu ve bizim yanlış bir yolda olduğumuzu gösterirdi.

Nitekim, faşist Türk devletinin "pişmanlık yasası" adlı ihaneti, dönekliği, teslimiyeti, ihbarcılığı, muhbirliği ve ajanlığı teşvik faşist provakasyon yasasını "gerekçe" haline getirerek, partimize yönelttiği yeni saldırı biçimleri de, bu gerçekleri en bariz biçimde ortaya koymakta, hem bizim doğru yolda olduğumuzu, hem de düşmanın bizim mücadelemiz karşısında içine düştüğü aczi bariz biçimde göstermektedir.

Faşist Türk devleti, partimize yönelik çok yönlü faşist saldırılarının bir parçası ve yeni bir biçimi olarak, şimdi de 12 Eylül döneminde katledilen yoldaşlarımızın resimli listelerini "pişmanlık yasası" ile birlikte halk arasında el altında dağıtmaktadır. Bu konuda, Dersim'e dağıtılan ve 10'u aşkın yoldaşımızla birlikte, 12 Eylül döneminde katledilen bazı yurtsever-devrimci-demokratı da kapsayan bir afişi ve ona eklenerek dağıtılan "pişmanlık yasası"nın küpürünü; faşist Türk devletinin partimizden duyduğu derin ölümcül korkunun ve onun şanlı mücadelesi karşısında içine düştüğü acizin belgesi olarak yayınlıyoruz ve tarihe mal ediyoruz.

Faşist Türk devleti bu faşist psikolojik saldırı eylemiyle partimiz üyelerine, savaşçılarına, taraftarlarına, sempatizanlarına açıkça şunu söylemek istiyor: Ya "pişmanlık getirerek" gelip devlete teslim olun; ya da afişte resimleri görülen yoldaşlarınız gibi ölümlerden ölüm beğenin!

Partimizin Marksist-Leninist çizgisi rehberliğinde yürütülen halk demokrasisi, bağımsızlık, sosyalizm ve yüce komünizm mücadelesi yoluna baş koymuş, bu doğrultuda silaha sarılmış, ölüm dahil her türlü engel ve zorluğu göze almış taraftarlarımızın, sempatizanlarımızın, savaşçılarımızın ve partizanlarımızın, silahlarını atıp faşizme teslimiyet, halka, devrime ve komünizm davasına ihanet yolunu seçmeleri kesinlikle mümkün olmadığına göre; o halde bize tek yol kalıyor: O da, sayısız şehit yoldaşımızın ölümsüz anılarından ilham alarak silah elde, kanımızın son damlasına kadar faşist Türk devletine karşı savaşmak, savaşmak, savaşmak... Taaki onu yenip yerle bir edinceye kadar! Ama **bilinçlice**, ama aceleciliğe düşmeden,

ama sabırsızlığa kapılmadan, ama ne kendi gücümüzü abartıp düşmanın gücünü küçümseyerek, ne de kendi gücümüzü küçümseyip düşmanın gücünü abartarak!

Evet düşmanla savaşacağız ve bu savaşımızı onu yerle bir edinceye kadar aralıksız biçimde sürdüreceğiz! Ama bu savaşı, düşmanın istediği şekilde ve istediği yerde değil, kendi istediğimiz şekilde ve istediğimiz yerde ve kendi kurallarımıza göre yürüteceğiz!

Bugün düşman eğer bize azgınca saldırmaya devam ediyor ve bizi örgütsel olarak imha etmek istiyorsa, "çok güçlü" olmamızdan ziyade; tarihin kaçınılmaz biçimde çöküşe mahkûm ettiği bu köhne düzen içerisinde; eskiyi değil yeniyi, yıkılıp yok olanı değil doğup gelişeni, çürüyüp öleni değil güçlenip büyüyeni, kaçınılmaz yenilgiye doğru gideni değil kesin zafere doğru ilerleyeni temsil eden biricik güç olmamızdan dolayıdır. Faşist Türk devleti böyle bir güce, en ağır darbeleri, ancak onun en zayıf anlarında indirebileceğini çok iyi bilmektedir. Ve partimizi ikinci bir ağır yenilgiye sürüklemeyi başarmanın kendisine sağladığı kısmi ve geçici avantajı çok iyi kullanmaya çalışmaktadır. Aksi taktirde, en ağır şartlarda dahi kendisine hayatın çeşitli alanlarında bir dizi darbeler indirmeyi başaran partimizin, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının bağrında kök salarak hızla büyüyüp güçlenmesini ve zafere doğru ilerlemesini engellemek oldukça zorlaşacak, hatta imkansız hale gelecektir.

İşte bu durumu görmeli, geleceğe olan inancımızı asla yitirmemeli, tedbirlerimizi alabildiğine sıklaştırmalı, saflarımızda en küçük bir ihmalkarlığa, gevşekliğe, tedbirsizliğe dahi imkan vermemeli, mevcut güç ve imkanlarımızı azgın düşman saldırılarından titizlikle korumalı, kendimizi aktif biçimde savunmalı, gücümüz ve imkanlarımız oranında, acelecilliğe kapılmadan, maceracılığa ve teslimiyetçiliğe düşmeden düşmana darbeler indirmeye çalışmalıyız. Ancak yaralarımızı ihtimamla sarma, süratle derlenip toparlanma, en küçük imkan ve fırsattan yararlanarak güç toplama ve bütün gücümüzle düşman üzerine yeni bir hücüma kalkma görevlerimizi asla ihmal etmeden! Bilinmelidir ki, bu görevimizi bir an önce ve gereği gibi yerine getirmeyi becerememeden, hem düşmanın bize yönelttiği çok yönlü saldırıları başarıyla geri püskürtmemiz, hem de düşmana ağır ve ölümcül kayıplar verdirmemiz, dolayısıyla halkımıza karşı işlediği tüm suçlarının hesabını faşist Türk devletinden tek tek ve burnundan fitil fitil getirerek sormamız mümkün olmaz!

İşte düşmanın korkutuğu da budur! Ama ne demişler, korkunun ecele faydası yoktur! Faşist Türk devletinin kaçınılmaz ölümü partimizin elinden olacaktır! Faşist Türk devletinin partimize yönelttiği hiç bir saldırı, onu bu kaçınılmaz sondan kurtarmaya yetmeyecektir! Kesin zafer mutlaka partimizin ve onun önderliğindeki çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının olacaktır!

Açıktır ki, faşist Türk devleti sadece partimize değil ülkemiz devrimci hareketine ve çeşitli milliyetlerden halkımıza da en azgın biçimde saldırmayı sürdürmektedir. Yıllardır katmerli bir baskı, sömürü ve zulme maruz bırakılan emekçi halkımız bugün de açlık, yoksulluk, sefalet, işsizlik, pahalılık, vurguncuuk soygunculuk, işkence ve operasyonların pençesinde inletilmektedir. Bu baskı, operasyon ve katliamlar bugün için özellikle de Doğu ve Güney-Doğu Anadolu Bölgesinde yoğunlaşmaktadır. Kürt ulusu üzerindeki azgın milli zulüm en vahşi biçimlere büründürülmektedir. Yüzlerce kürt ailesi, başka şehirlere, bölgelere sürgüne gönderilmekte, yerinden yurdundan edilmekte, yuvası da ğıtılmakta, ocağı söndürülmektedir. Bir çok şehirler kuşatma altında tutulmakta. Dersim'de olduğu gibi günlerce, aylarca giriş çıkış yasaklanmaktadır. Halk kitleler halinde meydanlarda toplanmakta genç ihtiyar, çoluk, çocuk denmeden dipçikten geçirilmekte, bir karış boyundaki çocuklara, ihtiyar nine ve dedelere işkence yapılabilecek kadar barbarlaşılmaktadır. Halk, bütün bunlara karşı kin ve öfke ile dişini bilemekte, tepki ve hoşnutsuzluğunun çeşitli biçimlerde açığa vurmakta, çeşitli protestolarda bulunmaktadır. Elbetteki bütün bu baskı, zulüm ve vahşete karşı yükseltilen mücadele, hala gereği gibi bilinçli ve örgütlü bir karakter kazanabilmiş olmaktan uzaktır. Ama buna rağmen, halkın en küçük bir direniş kıvılcımı bile, hakim sınıfların yüreğine derin korkular salmakta, onları daha da kudurganlaştırmaktadır.

Hiç şüphe yok ki, böyle bir ortamda faşist Türk devletine, onun saldırı ve zulmüne karşı yükseltilen her direniş her kıpırdanış, her dayanışma eylemi, başlı başına bir anlam ve öneme sahiptir, ve en büyük saygıya layıktır.

Partimiz de işte böyle bir ortamda mücadele etmektedir ve bu mücadelesini, tüm hata zaaf ve eksikliklerine rağmen kesintisiz biçimde sürdürmektedir. Bu mücadele elbetteki, halkın kendiliğinden gelme mücadelesinden nitelik olarak farklıdır ve halkın menfaatlerinin en bilinçli, en örgütlü, en ileri ifadesi olması ve halkımıza gerçek kurtuluş yolunu göstermesi açısından da çok daha büyük bir saygıya değerdir. Çok daha yüce bir anlam ve öneme sahiptir. Ki, faşist Türk devletinin en önemli amaçlarından birisinin de halkımızın bağrında yanan bu kızıl koru söndürmek olduğu tartışma götürmez bir gerçektir. Nitekim partimize karşı aralıksız biçimde sürdüre gelinen çok yönlü saldırıların altında yatan gerçek de bundan başka bir şey değildir.

Kısacası, faşist Türk devleti gerek genel olarak çeşitli milliyetlerden halkımıza gerekse özel olarak da partimize yönelttiği saldırılarını aralıksız biçimde sürdürmektedir. Bütün bunlar onun 'güçlülüğünü" değil, zayıflığının, çöküşe gidişinin belirtisi, ifadesidir. Onun çöküşü kaçınılmazdır. Çünkü asıl güçlü olan faşizm değil, tarihi yaratan biricik güç olan halktır! Halkımızın göz bebeği olan onun geleceğini temsil eden, ona gerçek kurtuluş yolunu gösteren partimizdir!

Faşist Türk devletinin faşist saldırılarını, Kürt ulusu üzerindeki azgın milli zulmünü, tüm yolsuzluklarını, sahtekarlıklarını ve suçlarını teşhir edelim! Onun halkımız ve partimiz üzerindeki baskılarına karşı mücadeleyi yükseltelim! Bize gerçek kurtuluş yolumuzu gösteren partimiz TKP/ML'nin kızıl bayrağı altında toplanalım! Ona sahip çıkalım, onu gözbebeğimiz gibi koruyalım, ona elimizden gelen her türlü yardım ve destekte bulunalım!

—YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML VE ÖNDERLİĞİNDEKİ KIZIL ORDUMUZ TİKKO!
—YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!

Pişmanlık Yasası'da...

Baştarafı sf: 4'de

sızmayı başarması da pekala mümkün olabilir ve bu da bir yönüyle sınıf mücadelesinin doğal bir sonucu olarak kabul edilebilir. Lakin, partimiz, bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da, bu tür unsurlara karşı ilkeli ve amansız bir tutum takınmakta, onları kamuoyu önünde açık biçimde teşhir etmekte, onları saflarından silip süpürüp atmakta ve kendilerine layık oldukları cezayı er ya da geç vermekte, asla tereddüt etmeyecektir. Bilinmelidir ki; ne bu tür üç-beş teslimiyetçi, dönek, hain, muhbir-ajanın atacağı kara çamurlar; ne de faşist Türk devletinin yönelttiği yalan, demagoji ve sahtekarlıklar; partimize en küçük bir leke sürmeye dahi yetmeyecektir! Bu tür çürük silahlar mutlaka geri tepecek ve sahiplerini yaralayacak! Ve yaralamıştır da!

Faşist Türk devletinin, yeni biçimlere büründürerek, halkımıza, ülkemiz devrimci ve komünist hareketine ve zindanlardaki onbinlerce ilerici, yurtsever, devrimci, demokrat, komünist tutuklu ve mahkumlara karşı giriştiği faşist baskı ve saldırılara karşı sesimizi yükseltelim! Faşist Türk devletini "suçüstü" yakalayarak, yalan, demagoji ve sahtekarlıklarını açığa çıkaralım! Onun yeminli emperyalizm uşağı ve azılı halk düşmanı faşist kimliğini teşhir edelim!

İşte faşist Türk devletinin Partimizden duyduğu ölümcül korkunun belgesi!

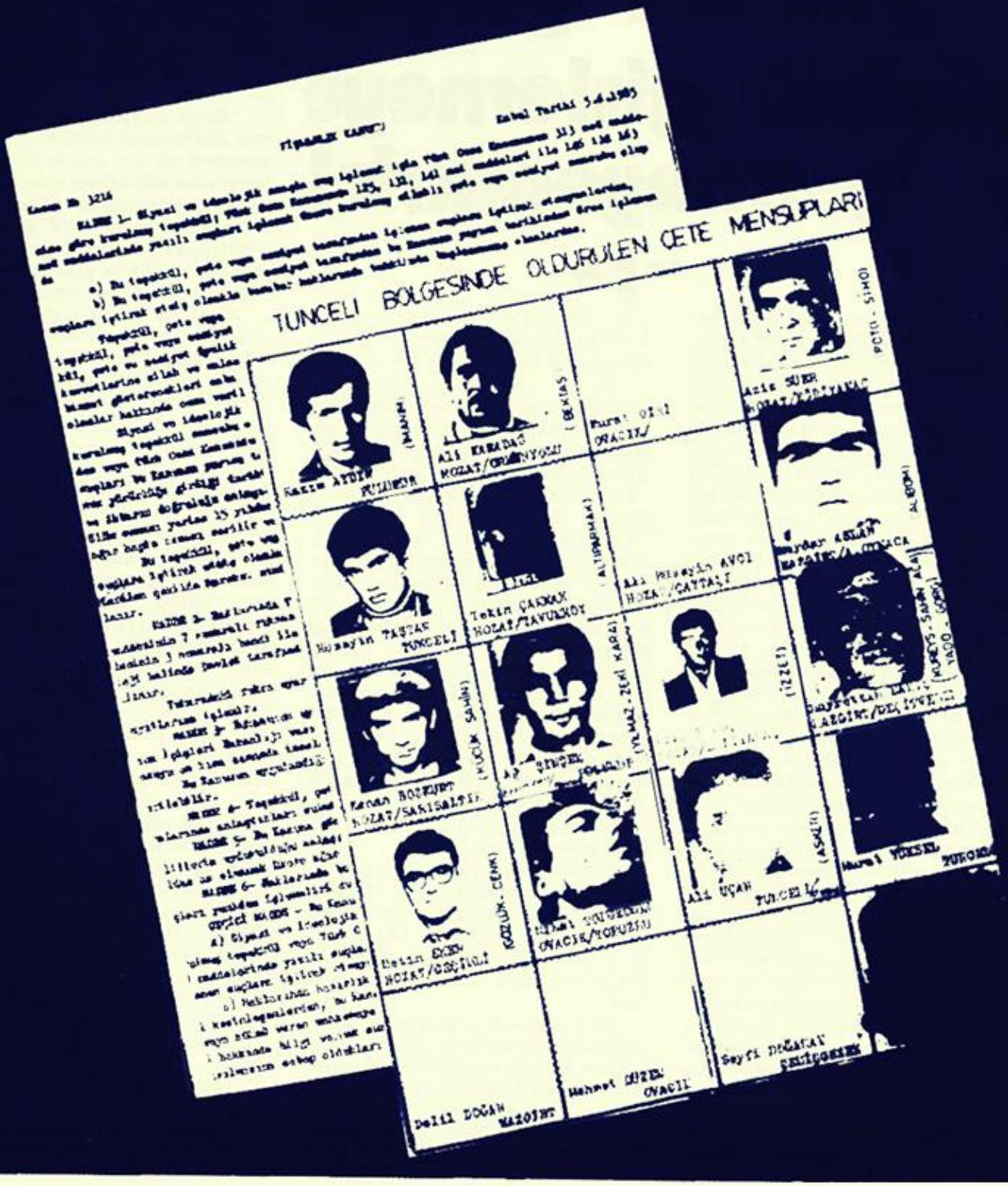

PKK'nın Partimize yönelttiği saldırılar, onun siyasi acizliğinin ve yaşadığı paniğin ürünüdür!

Hiçbir yalan demagoji ve iftira Pkk'nın gerçek yüzünü gizlemeye yetmeyecektir!

-I-

PKK şeflerinin uzun süredir Partimize ve parti önderliğimize yönelik seviyesiz, demagojik saldırıları son aylarda daha da yoğunlaştı. Yoğunlaşan bu saldırıların bir halkası olarak ta, Berxwedan isimli yayın organının Haziran sayısında, PKK'nın ruh halini, siyasi sahtekarlığını yansıtan, "Salman" imzalı bir provakasyon yazısı yayınlandı. Giderek daha fazla, gerici ve karşı-devrimci güçlerin bir maşası durumuna gelen PKK yönetimi, izlediği çizginin bir sonucu olarak, örgütü içinde derebeylik yöntemleriyle ayakta durmaya çabşırken, kendi suçlarını gizlemek ve hedef şaşırtmak amacıyla, bir dizi gerçeği çarpıtarak, parti sempatizanlarımızı, parti önderliğine başkaldırmaya çağırmakta, kendisinin gittiği çıkmaz yolun takip edilmesini istemektedir.

Her okuyucu PKK'nın partimize yönelik saldırılarının son aylarda yoğunlaşmasının nedenlerini soracaktır. Bizce bunun en temel nedeni, son aylardaki bir dizi gelişmenin ve ortaya çıkan olayın PKK çizgisinin iflasını gözler önüne sermesindendir. Partimiz tarafından daha önceleri PKK'ya getirilen eleştirilerin, bugün herkesin görebileceği şekilde gerçeklik kazanmasının acizliği ile saldırganlaşan PKK yönetimi suçluluk psikolojisiyle kaleme sarılmakta ve kendisini aklamaya çalışmaktadır. Partimizin PKK'ya yönelttiği eleştiriler esas olarak PKK'nın çizgisini ve ona kaynaklık eden anlayışları hedeflemekteydi. Söz konusu eleştirilerimiz, PKK yönetimi tarafından, gerici ve karşı-devrimci güçlerle, partimiz arasında paralellik kurma çabası gibi boş ve gerici bir çabayla gizlenmeye çalışılsa da, eleştirilerimiz, gizlenmeyecek kadar açık ve berraktır.

Bu tür yöntemlerle, partimizin yönelttiği eleştirilere tavır takınmaktan kurtulmaya çalışan PKK yönetimi, "anlaşmalı bapishane kaçkınlarından" oluştuğunu iddia ettiği parti önderliğimizi "Türkçülük", "Kemalistlik" suçlamalarıyla, "Evren", "Doğu Perinçek", "Kemal Burkay"la aynı konumda oldukları yalan ve iftiralarıyla provakasyon yaratarak, tartışmayı çığrından çıkarmaya ve saptırmaya çalışıyor. PKK yönetiminin bir çizgi haline getirdiği bu yöntemiyle, önüne gelen herkesi canının istediği şekilde, iddia düzeyindeki adi iftiralarla suçlamakta, bunları ispatlamaya ise her nedense en ufak bir çaba göstermemektedir. PKK şeflerinin, bu gerici burjuva yöntemine bir kurtarıcı olarak sarılması, siyasi mücadele yerine ısrarla bu yöntemi izlemesi bile, tek başına ne denli acızlik içinde olduklarını göstermektedir.

Bizim, PKK çizgisini eleştirilerimize, PKK'nın bunlara karşı takındığı tavırlara ve son dönemde yaşanan bazı olaylara bir göz attığımızda, PKK şeflerinin neden bu denli acz içinde yalan ve iftiraya sarıldıkları daha iyi anlaşılabilinir.

PKK'nın gerici ve pragmatist ittifak anlayışını ve bu anlayışın bir ürünü olarak Irak KDP'si önderliğindeki Cepheyle (CUD) girdiği ilişkileri eleştirmiş ve öz olarak şunları söylemiştik:

"PKK Irak'ta Yekiti ile Barzani ve müttefikleri arasındaki çatışmada Barzani saflarında yer tuttu. Tabi bu dostluk fayda üzerinde yükselmektedir."

"Kurt örgütlerinin çoğu bugün Saddam ve Humeyni tarafında olmak üzere pozisyon almışlardır. Onların kendi aralarındaki çatışmalarda şu veya bu yönlü kullanılma durumundadırlar. Ulusal Kurtuluşculuk bu mudur? İran ve Irak'ta Kürt ulusu üzerinde Humeyni ve Saddam zulmünü bilmeyen var mı?"

"PKK da Ortadoğu'da ve Kürdistan'da emperyalistler, gericiler arasında süren çatışmalarda yer almakta veya taraf tutmaktadır. O, Suriye'de Esad'ın faşist rejimini ilerici olarak desteklerken, Irak KDP'sinin Humeyni ile olan gerici ittifakına sırtını dayamaya çalışmaktadır."

"Suriye ve Rus sosyal-emperyalistlerinin yandaşı örgütlerle flörtte oldukça ustalaşmış PKK bahsettiğimiz Cephe (Irak KDP, Irak Komünist Partisi gibi güçlerin yer aldığı) ile yakın ilişki ve ittifak içindedir."

"Suriye, İran gibi gerici bölge devletleriyle, RSE'nin uşağı örgütlerle, Barzani gibi kesimlerle içli, dışlı oluş ve bu yörüngeye hizmet eden politikaların ürünü olan gelişmelerle bağımsızlıkçılık, ulusal kurtuluşculuk bağdaşmaz." (İKK, Sy: 59)

Partimizin yukarıda ortaya koyduğu görüşlere ve PKK'ya yönelttiği eleştirilere tavır takınmayan, bunları eleştirme ve yalanlama çabasına girmeyen PKK şefleri, bugün bir yandan bu gerici ilişkilerin acı sonuçları üzerine sayfalarca yazı yayınlarken, bir yandan da partimizi hedeflemektedir. KYB (Yurtseverler Birliği)'ne karşı olma temelinde, I-KDP, IKP ve bunların içinde yer aldığı CUD'la gerici temelde ittifaka giren PKK, ittifak içindeki IKP ve bazı diğer güçlerin PKK'ya karşı tavır almalarından ve hatta PKK'nın verdiği rakamlara göre 20'den fazla PKK'lıyı öldürmelerinden sonra, PKK şefleri bunların, "provakatörlüğü", "ajanlığı" üzerine sayfalarca yazılar yayınlamaya başladı. PKK şeflerinin iddia ettiği gibi, biz sadece kendimizi ilerici, devrimci gördüğümüzden, ittifaklara karşı çıkmıyoruz. Biz, kurulan ittifakların, eylembirliklerinin, cephelerin kime hizmet ettiğini, devrime mi, yoksa karşı-devrime mi hizmet ettiği açısından yargılıyor ve ona göre tavır takınıyoruz. Bundan dolayı da, PKK'nın CUD'la girdiği ittifaka, karşı çıkışımızın esas nedeni, gerici Humeyni rejiminden aldığı destekle kurulmuş olmasıdır. Nitekim, Irak'da 1984 yılında IKP önderliğinde yapılan toplantıya katılan PKK, KYB'nin Saddam'la işbirliğine girme hazırlıklarına karşı en "keskin" tavırı takınırken, ittifak kurduğu I-KDP'nin gerici Humeyni rejimi ile ilişkilerine toz kondurmamış, bunu dolaylı olarak savunmuştur. Bugünde açıkça savunmaktadır.

1982 yılında yayınladıkları Politik Rapor'da; *"Günümüzde Irak ve İran rejimlerinin kendi aralarında gerici bir savaşa tutuşmaları, hem Güney ve hem de Doğu*

Kürdistan'da kurtuluş için elverişli bir durum ve bu çatışmadan güçlü bir şekilde yararlanma fırsatı doğurmuştur." (sf: 78) diyen PKK, gerici Humeyni iktidarının desteklediği, Barzani önderliğindeki I-KDP ile ittifaka girmesinden sonra, görüşünü değiştirmiştir. PKK; 1984 Mart'ında Serxwebun'da yaptığı değerlendirmede, Libya ve Suriye ile birlike İran'ı, *"emperyalizme ve işbirlikçi gericiliğe karşı aktif mücadele çizgisine yönelmişlerdir"* diyerek savunmuş ve o tarihten itibaren İran'daki gerici Humeyni rejimini "aktif anti-emperyalist", "ilerici yönetim" ilan ederek, Saddam rejimine karşı savunmuştur. İşte PKK'nın "komünist" taraf tutma politikası. Bu politika sonucu, daha önce, "gerici" ilan ettiği İran-Irak savaşında İran'ı, I-KDP ile ilişkilerini geliştirdikten, kendi deyimiyle, "dostluk protokolunu" imzaladıktan sonra, "aktif anti-emperyalist" çizgi izleyen, "ileri ci yönetim" olarak değerlendirerek, Humeyni rejiminin İran Kürdistan'ındaki katliamlarına bile sessiz kalarak ona destek olmuştur. Faşist Türk ordusunun, İran Kürdistan'ına hava saldırışını "teşhir eden" PKK, nedense, İran rejimini Kürdistan'daki baskı, zulüm ve katliamlarını teşhir etmiyor, ona karşı çıkma cesaretini kendinde göremiyor. Ama, "bağımsızcılığa", "ulusal kurtuluşçuluğa" da toz kondurmuyor. Ulusal kurtuluşçuluk, bağımsızcılık, İran'daki eli kanlı gerici Humeyni rejimini mahkum edip, Kürt, Azeri, Fars milliyetlerinden işçilerin emekçilerin ve onların devrimci ilerici örgütlerini desteklemek mi, yoksa İran Kürdistan'ındaki katliamlara, İran halkı üzerindeki gerici vahşete sessiz kalarak desteklemek mi?

Bizce PKK; Suriye'den sonra, İran'da "anti-emperyalist"lik, "ilerici"lik kervanına katınca, Suriye Kürdistan'ından sonra, İran Kürdistan'ını da unuttu. Türkiye ve Irak Kürdistanı üzerine bol bol ajite çeken, planlar, programlar hazırlayan PKK şefleri, büyük bir olasılıkla şimdi, daha önce, Suriye Kürdistan'ındaki, Kürt ulusu için sunduğu, tarihte benzeri az görülür, iktidar hedefi olmayan programdan, İran Kürdistan'ı için de hazırlıyorlardır. Politik Raporda yayınlanan bu programa göre, Suriye'deki Kürt "devrimci" ve "yurtseverlerinin" önüne üç görev konuyor. Bunlar; *"Birincisi, Kürdistan halkını devrimci yurtsever düşünceyle bilinçlendirmek, eğitmek ve devrimci temellerde örgütlemek;* (niçin? bzn) *İkincisi, diğer parçalardaki, özellikle Orta-Kuzey-Batı Kürdistan'da* (neden Doğu Kürdistan değil? bzn) proletarya önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesine her alanda aktif yardım yapmak; ve üçüncüsü emperyalizme, siyonizme ve gericiliğe karşı mücadelelerine aktif bir biçimde destek olmak." (sf: 74)

İşte, Partimizi "sınır koruyuculuğu", "Türkçülük"le suçlayan PKK şeflerinin Suriye Kürdistan'ındaki, "devrimci" ve "yurtsever" güçlere sundukları program, PKK şefleri, açıkça ve dürüstçe, "ey Suriye'nin Kürt devrimci ve yurtseverleri, sizin birinci göreviniz, Suriye'de mevcut statükoyu korumak, ikinci göreviniz, Irak ve Türkiye Kürdistan'ında mücadele yürüten PKK'yı desteklemek, üçüncü göreviniz ise, size ne kadar baskı, zulüm yaparsa yapsın, programımızda söylediğimiz gibi Suriye devleti sizin elinizdeki verimli toprakları almak için Güneye sürse de, sizi zorla araplaştırsa da Humeyni Kürdistan'ı bombalasa da, yüzlerce Kürt, Azeri ve Fars devrimcisini kessede "ilerici", "anti-emperyalist" İran ve Suriye devletlerini desteklemektir" diyemedikleri için, bir dizi kıvırtma ve süslü laflarla aynı şeyleri söylemektedirler. Bizi, ulusların kendi kaderini tayin hakkını "sahtekarca" savunmakla suçlayan PKK şeflerine soruyoruz, hani, Suriye Kürdistan'ındaki milli zulme karşı mücadele, hani her yurtseverin, devrimcinin görevi olan ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını kayıtsız şartsız savunma? Neden Suriye'deki ilerici, devrimci Kürtler, İran Kürdistan'ında süren ulusal kurtuluş mücadelesini desteklemesinler? Yoksa, sadece ulusal kurtuluş mücadeleleri, Türkiye ve Irak'ta ve sadece PKK önderliğindemi yürütülüyor?

Partimizin görüşleri bjline biline PKK şeflerinin, "tüm dünyayı bu faşist, şu sosyal-faşist diye düşman ilan ettiniz. Bu ne anlama geliyor? Kemalizm de *"Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktur"* der ve o da tüm dünyayı düşman görür." (Berxwedan, sf: 18) şeklinde ki gerici çırpınışı, sahtekarlığı niye?

Çünkü; PKK yönetiminin karşı-devrimci güçlerle girdiği gerici ittifak ve işbirliğini gözlerden gizlemeye, hedef şaşırtmaya ihtiyacı var. Çünkü, girdiği gerici ilişkilere kılıf bulması lazım. Tam da bu nedenden dolayı, partimizi "ırkçı", "Türkçü" olarak provakatör bir dille suçlarken, kendi gerici ilişkilerini gizlemeyi amaçlıyor ve bunun teorik kılıfını ortaya koyuyor. Bizim, Irak Komünist Partisi, Humeyni, Esad, Barzani gibi gerici, karşı-devrimci güçlere "ilerici" yaftası asma diye bir kamburumuz yok. Eğer dünya bunlar ve benzeri güçlerle ilerici oluyorsa, olmasın daha iyi. Fakat PKK Kürdistan emekçilerine, halkına güvenmediği gibi, dünyanın milyarlarca ezilenine, proletarya ve halkına ve onların bugün zayıf ve güçsüzde olsa geleceği ellerinde tutan ilerici, devrimci örgütlerine de güvenmiyor. O sırtını dayıyacak bir dayı arama anlayışı ile hareket ediyor. Bundan dolayıdır ki, Irak'da girdiği gerici, faydacı temeldeki ilişkilerin bozulması sonucu, çok sayıda PKK'lı öldürülmesinin suçunu, PKK yönetimi kendinde, kendi izlediği hatta arıyacağına suçu sempatizanlara yüklemekte hedefde partimizi göstermektedir. PKK saflarında yer alan her yurtsever bunun üzerine düşünmek zorundadır. Biz mi sizi IKP ile ittifaka teşvik ettik, yoksa PKK yönetimi mi sizleri bu gerici, karşı-devrimci güçlere, kendi gerici amaçları için tabakta sunar gibi sundu? PKK yönetimi bu güçlerle hala sarmaş dolaşken, bazı yüzeysel, göz boyama eleştirilerle işi geçiştirmeye, onlara diz çökmeye hazırken, bu gerici ilişkilere karşı çıkan ve bunu teşhir eden partimize azgınca saldırması anlaşılması zor değildir.

Partimiz PKK'yı eleştirirken şunları söylemişti. *"Siyasi çizginin bir sonucu olarak, ülkemizde tüm devrim boyunca, dostla düşmanı ayırt edemeyen PKK; 12 Eylül'den önce bir kısım aşiret reislerini ve toprak ağalarını, diğer bazılarına karşı savunurken, silahlarının namlularını çoğu kez devrimcilere yöneltmiştir."*

"ML'ler bir siyasi hareketin dost veya düşman olmasını onun temsil ettiği sınıfın devrimin dostu veya düşmanı olmasıyla bağı içinde değerlendirirler. Yoksa PKK gibi, faydacı, bilimsellikten uzak işine geleni devrimci işine gelmeyeni karşı-devrimci tesbitleri, düşmanla dost güçler arasında ayırımı ortadan kaldırarak, bugün görüldüğü gibi insanı düşmanlarla birleşmeye götürür." (Bildiriden)

Kendisini *"kutsal varlık"* (Serx. Tem. 84) ilan ederek eleştiriyi yasaklayan PKK yönetimi, Partimizin yukarıdaki eleştirilerine kulaklarını tıkayarak, suçu, hatayı hep kendi dışında aramaya devam etmiştir. Bu anlayışın bir ürünü olarak, izlediği hattın bir sonucu 20'nin üzerinde PKK'lı öldürülürken, suçu kendinde arayacağına, sempatizanlarına yüklemeye çalışmaktadır. Serxwebun Mayıs 1985 sayısında, *"Tüm Partili Militan ve Sempatizanlar"*a seslenerek şöyle demektedirler.

"Partimiz bugüne kadar onlarca değerli militanı politik gelişmeleri derinden bir kavrayıştan yoksunluk, sorunlara yaklaşımdaki yüzeysellik ve saflık; gerekli politik uyanıklığın ve ustalığın gösterilmeyişi sonucu kaybetti. Dost ve düşman ayrımını iyi yapın."

Açıkça görüldüğü gibi, PKK şefleri, yine kendilerini temize çıkarmaya çabşarak, suçu sempatizanlara yüklemeye çalışmaktadırlar. Bununda teorisini *"Komünistler olaylar karşısında tarafsız kalabilir mi? Ve biz size soruyoruz, siz kimi destekliyorsunuz? ABD tarafını mı? Değilse alternatifiniz ne?"* diye sorarak partimizi olaylar karşısında alternatifsizlik veya ABD tarafını tutmakla suçlayarak yapmaktadırlar. Partimizin, olaylar karşısında alternatifsiz kaldığına veya ABD tarafını tuttuğuna hiçbir dürüst devrimci inanmaz ve PKK şefleri bunu hiç bir zaman ispat edemezler. Ama biz burada söylenenin altında yatan ehven-i şer ve gericilerin birkesimine karşı diğer kesimini destekleme anlayışını somut örnekleriyle ispatlıyoruz. Hem de kendilerinin bir müddet önce sömürgeci, gerici diye ilan ettikleri güçleri, bir müddet sonra nasıl "ilerici" ilan edip, önlerinde diz çöktüklerini ve bunların karşı-devrimci faaliyetlerine nasıl alet olduk-

larını, tek tek örnekliyerek.

Diğer bir eleştirimiz, PKK'nın sırtını I-KDP'ye ve müttefiklerine dayayarak, onlardan aldığı destekle, giriştiği eylemlerin, "halktan kopuk, yığınların gücüne güvenmeyen, fokocu anlayış"ın ürünü olduğu şeklindeydi. Bu eleştirimiz bugünde geçerli ve hayat tarafından doğrulanmaktadır. Çünkü, PKK'nın eylem çizgisi, Türkiye ve Türkiye Kürdistan'ındaki proletarya ve halkın durumunu, düşmanın durumunu, halkla düşman arasındaki çelişkilerin boyutunu vb'lerini somut olarak tahlil temelinde, bu somut durumun getirdiği görevleri tesbit ederek mücadele yürütme yerine, aldığı dış destekle, herşeyi kendi iradesiyle belirlemeye çalışmış, bunun sonucuda, önemli ölçüde kayıp verilerek, atılım, paniğe dönüşmüştür. Çünkü, PKK halkın durumunu, ruh halini tahlil edip, onunla birleşmeye çalışacağına, dışarıda gerici güçlerle birleşmiş, onların desteğini herşey sanmıştır. Bol bol direniş ajitasyonu, hatta partimizi karşı-devrimci güçlerle özdeşleştirme çabaları, bu gerçeği külliyemez ve yaşanan gerçekleri karartamaz. PKK şefleri, bizim PKK çizgisini ve bu çizginin kaynaklık ettiği eylem hattını eleştirdiğimizde, küplere binmekte, kendisini dünyanın merkezine koyarak, doğru ile yanlışı kendisine takınılan tavıra göre belirlemektedir. Güya, bizim faşist cuntaya yönelik eylemlere karşı çıktığımız şeklinde bir imaj yaratıp, eleştirilerimizin hedefi şaşırtılmaya çalışılmaktadır. Söz konusu yazısında, *"Her gün, her saat kan, barut, işkence, zulüm ve katliamla karşı karşıya bulunulan bir ülkede eylemlerin yersiz ve zamansız olduğu iddialarının başka bir anlamı olabilir mi?"* diye soran PKK şefleri, devamla; *"Kim iradeci, PKK mı? PKK devrimin koşulları olmadığı için değil, mevcut örgütlenmesiyle faşizme karşı devrimi zafere götürme imkanı görmediği için geri çekilme taktiğini benimsedi"*, demektedirler. Objektif durumu kendine uydurmaya, kendi iradesini objektif durumun yerine koymaya alışmış olan bu baylar; 1980'deki geri çekilmelerinin nedenlerini Politik Raporda izah ederken kendi kendilerini yalanlamakta olduklarını bile görememektedirler. Çünkü, bu Raporda; *"12 Eylül'den sonra, ... düzenli geri çekilmenin kurallarına dikkat edilseydi, gerilla savaşının şartlarının olmadığı görülerek, silahlı dolaşma gibi hatalı hareket edilmeseydi, Derik ve Kızıltepe'de olduğu gibi büyük kayıplara yol açan silahlı çatışmalara meydan verilmeyebilirdi."* [sf: 117] Görüldüğü gibi PKK şefleri, istedikleri gibi, istedikleri zaman, işlerine geldiği gibi durum değerlendirmesi yapmakta, bunlar birbirleriyle 180° çatışsa da, pek önemli görülmemekte veya daha önce söylediklerini bir çok konuda olduğu gibi, hemen unutmaktadırlar. İşte bu pespaye tahlil ve tezlerle,partimizin ne cuntacılığı kalmakta, ne Kemalistliği, ne de Türkçülüğü. Neden? Çünkü PKK'nın eylem hattını eleştiriyor. Şimdi soruyoruz, peki 1982'de yaptığınız değerlendirmede, *"12 Eylül sonrası, gerilla savaşının şartları olmadığı şartlar"*da, (Rapor), *"Kürdistan'da, her gün, her saat kan, barut, işkence, katliam"* (Berxwedan) yok muydu? ki siz geri çekildiniz ve saldırmadınız. *"Silahlı dolaşmanın bile şartları yoktu"* (Rapor) dediğiniz bu dönem için, 1985'de neden ve hangi yeni verilerle, *"PKK devrimin koşulları olmadığı için değil, mevcut örgütlenmesiyle faşizme karşı devrimi zafere götürme imkanı göremediği için geri çekilme taktiğini benimsedi"* (Berxwedan) tahlil ve tespitlerini yapıyorsunuz. Bu koskocaman çelişkiyi nasıl açıklayacaksınız? Partimizin, 12 Eylül sonrası dönem için, o dönemde yaptığı subjektif durum değerlendirmesini, daha sonra özeleştirisiyle birlikte kamuoyuna açıklamasına, mal bulmuş mağribi gibi sarılıp, bundan yola çıkarak, partimize azgınca iftiralar atan PKK şefleri, 1982'de bir değerlendirme, 1985'de de tam zıddı bir değerlendirme yaparlar, ama bunun özeleştirisini yapma zahmetine bile katlanmadan, sağa sola çamur atarlar. Bizce, PKK şeflerini, 1985'de böyle "ateşli", "subjektif" durum tahliline götüren neden, aldığı dış destekle, kendini çok güçlü görmesi, ve bunun sonucuda "kan ve barut" edebiyatının objektif durumun tahlilinin yerine geçirmesidir. Bu bayların iddia ettiği, *"12 Eylül'den sonra silahlı dolaşmanın şartlarının olmadığı"* kendileri gezemedikleri içindir, yoksa şartlarının olmadığı için değildir. Açıktır ki, 12 Eylül'den sonra devrimci dalganın düşüşüyle, bunun şartları, 12 Eylül öncesine göre zorlaşmıştır, ama ortadan kalkmamıştır. Bu şartlarda, PKK'nın deyimiyle, *"silahlı dolaşmanın şartlarının olmadığı"* şartlarda, çok önemli, değişiklikler olmamasına rağmen, 1984 ve 1985'de bu kadar hızlı çıkış yapmasının nedeni, kendi deyimiyle Kürdistan'ın *"kan ve barut"* koktuğu için değil, çünkü aynı durum 12 Eylül'den sonra da vardı, esas nedeni daha önce de belirttiğimiz gibi, sırtını dayadığı gerici güçlerden aldığı destektir. Bu da, iki açıdan yanlıştır. Birincisi; alınan dış destek ne kadar güçlü olursa olsun, objektif durumu tek başına belirleyemez. İkincisi ise; gerici güçlerle ilkesiz temelde girilen ittifaklara dayanarak atılan adımlar, bu güçlerin desteğini çektiği anda paniğe dönüşür.

PKK HANGİ YÜZLE, PARTİ ÖNDERİMİZ İBRAHİM YOLDAŞ'IN VE PARTİMİZİN KOMÜNİST DİRENİŞ ÇİZGİSİNE VE MAHİR'LERİN, DENİZ'LERİN DEVRİMCİ DİRENİŞ ÇİZGİSİNE SAHİP ÇIKABİLİR ?

Son aylarda PKK yayın organlarında, sanki yeni bir Amerika keşfedilmiş gibi, sık sık İbrahim yoldaş'ın, Mahir ve Deniz'lerin direnişini "öven" yazılar yayınlanmakta. PKK sürdürdüğü eylemleri İbrahim'in, Deniz'in, Mahir'in direnişlerinin bir devamı olarak sunmaya çalışmaktadır. Tarih boyunca tüm gerici sınıfların halkın, işçi sınıfının değerlerine sahtekarca sahip çıkma çabalarını kendine örnek alan PKK, en ufak bir ilişkisi olmayan İbrahim yoldaşın, partimizin komünist direniş çizgisine, Mahir'lerin ve Deniz'lerin devrimci direniş çizgisine sahip çıkması, kendi gerçek yüzünü gizleme telaşının ürünü olan boş bir çabasıdır. İbrahim Kaypakkaya yoldaş ve partimize işçi sınıfımız ve halkımız neden değer verip ona sahip çıkmaktadır? Neden Deniz'ler Mahir'ler hala halkımız nezdinde saygıyla anılmaktadır?

PKK'ya göre silah sıktıkları için mi? Hayır baylar, İbrahim'i İbrahim yapan onun komünist, ML siyasetidir. İbrahim'in ve partimizin sürdürdüğü silahlı mücadele bu hattın, bu görüşlerin mücadelesidir. Sıradan bir devrimci bile, savaşın siyasetin bir devamı olduğunu bilir. Sizin gerici ilişkilerinizi meşru göstermek için kimsenin cesaret edemediği bir gaf göstererek dayanmaya çalıştığınız İbrahim yoldaş, THKP/C ve THKO'nun yürüttüğü eylemler üzerine şafak revizyonistleriyle girdiği polemikte şunları söylemektedir.

"Revizyonist klik, "banka soymayı" ("soyma" yerine "paraya el koyma denmeli)i ilke olarak reddediyor. Bu eylemin hangi politikaya hizmet ettiğine bakmadan, bizzat eylemi reddediyor."

"Yanlış olan, bizzat eylemin biçimi değildir. O eylemi yürütenlerin, yani THKP-THKP/C ve THKO'nun bir bütün olarak ideolojileri ve politik çizgileri yanlıştır, sakattır." (Seçme Yazılar, sf: 371-73)

PKK yazarı, ML'in temel bir yaklaşımını, partimizin PKK eylemlerini değerlendirmesiyle ilgili ML bakış açısını, şaşkınlıkla ve bilmeden itiraf etmektedir. O şöyle demektedir. *"Zira, Partizan'ın esas hedefi anlaşılacağı gibi eylemler değildir. O eylemlerden yola çıkarak PKK'ya vurmak istemiş, ancak yüzüne gözüne bulaştırınca düşman yüzünü göstererek, eylemlere karşı oluşunu PKK'ya karşı oluşuyla izah etmek durumunda kalmıştır."* (Berxwedan, sf: 17)

Çok doğru anlamışsın PKK yazarı Salman efendi, bazı kelime yanlışları olmasına rağmen, saldırmak için özetlediğin partimizin yaklaşımını gerçekten çok doğru özetlemişsin. Evet biz eylemlere değil, eylemlere temel teşkil eden PKK'nın pragmatist, revizyonist, milliyetçi siyasi hattının düşmanıyız.

Bu da gösteriyor ki, sizin İbrahim yoldaşa ve onun ML mücadele çizgisine sahip çıkmanız sahtekarlıktır. Çünkü o direnişin temelini oluşturan ML çizgidir. İbrahim yoldaş ve partimiz gücünü uluslararası proletaryadan, ezilen halklardan alıyor, Marks, Engels, Lenin, Stalin'in ve sizin adını ağzınıza almaktan korktuğunuz Mao Zedung yoldaşların ML hattının takipçisidir. Siz ise, gücünü proletarya ve ezilen halklar yerine, Suriye, Libya, İran gibi gerici devletlerden, I-

KDP gibi gerici örgütlerden almaktasınız, Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un çizgisini değil, öve öve göklere çıkardığınız, Suslov'un, Andropov'un, Kruşçev'in, Brejnev'in modern revizyonist çizgisini takip etmektesiniz Bay PKK yazarı, sizin sırtınızı dayamak için yanıp tutuştuğunuz, TKP, TKSP, IKP gibi partilere verdikleri desteğin haksız olduğunu avazınız çıktığı kadar bağırdığınız, ne yazık ki bugün sesinizi henüz duyuramadığınız için, o çok arzuladığınız "kızıl" bayrağı alamadığınız sosyal-emperyalistlere tavrın İbrahim'in mücadele çizgisinin köşetaşlarından olduğunu bilmiyormusunuz?

Siz, Mahir'lerin, Deniz'lerin direniş çizgisine hangi yüzle sahip çıkıyorsunuz. O çizgi, yanlışlıklarına ve hatalarına rağmen, bağımsızlıkçı bir çizgiydi. Mahir'ler, Deniz'ler hiçbir gerici ve karşı-devrimci güce sırtlarını dayamadan yiğitçe mücadele ettiler. Ya siz? Gerici ve karşı-devrimcilerle girdiğiniz ilişkileri ve onlara sırtınızı dayama çabalarını nasıl gizleyeceksiniz?

İbrahim yoldaşın söylediklerine dayanma cesaretini gösterirken, sırf ilkesizce kol kola girdiğiniz Sosyalist Vatan Partisine kur olsun diye sosyal şöven H. Kıvılcım'lı için beleşten övgüler dizerek okurları yanıltacağınıza, İbrahim yoldaşın, o alıntı yaptığınız yerlerin altında ve üstünde, Kıvılcım'lı için neler söylediğine neden gözlerinizi kapadınız. Diyarbakır zindanlarında, işkencecilerin yüzlerine "biz devrimci komünistler" diyerek haykıran İbrahim yoldaş'ın mücadele çizgisine sahip çıkma cesareti gösteren ve kendisini Kürdistan proletaryasının öncü örgütü ilan eden PKK, komünizmi komünistlerin nihai amacı varmak istedikleri hedef olarak ele alması ve komünizm propagandası yapması bir yana kitlelerin gerici yanlarından çekinerek gizlenmesi, gereken bir sır olarak görmekte, hatta programında bir tek kelime dahi komünizmden bahsetmemekte, bundan özel olarak kaçınılmaktadır. Komünizmden, komünist kelimesinden öcü gibi korkan PKK şeflerinin yüzlerine ML maskesi çekmeleri, tüm revizyonistler gibi adi bir sahtekarlıktır.

PKK'NIN CEPHE ANLAYIŞI ÜZERİNE:

PKK yönetimi, partimizi eleştirmek için partimizin görüşlerini ele alıp eleştirme yerine, kendi kafasından yarattığı bayağı şatolara saldırmaktadır. Bunu yaparken de, İbrahim yoldaşın görüşlerini, kendi kafasından partimiz adına uydurduğu görüşlerle çatışmaya sokarak, günümüzün Don Kişotu olduğunu ispatlamaktadır. *"... Kürdistan'ın TC sınırları içinde kalması gerektiğini dayatıyorsunuz", "TC'nin hudutlarını koruma gayretkeşliğiniz ne?"* (Berxwedan) sözleriyle partimize adice saldıran PKK şefleri, buna gerekçe olarak da, "FKBDC'ye girmekten kim kaçtı?" diyerek, bizim "FKBDC'ne katılmayışımı göstermektedir.

Burada, PKK şeflerinin, oldukça ustalaştıkları burjuva yöntemlerle, siyasi canbazlıklarına diyecek yok. Ama bununda devrimciler açısından beş paralık değeri olmadığını söyleyelim.

FKBDC'nin kuruluşuna ve programına ilişkin partimizin görüşleri açıktır ve bunu daha önce kamuoyuna açıklamıştık. Bu yazımızdaki görüşleri eleştirme cesareti gösteremeyenler, ölü doğan bir mevta üzerine ahkam kesmelerinin anlamı ne? Proletaryanın ülkemiz devriminde üç silahından biri olan işçi-köylü temel ittifakı üzerinde yükselecek olan Halkın Birleşik Cephesine karşı her ay kendi kendine bir cephe kuranlar tarihteki örnekleri gibi, halkı birleştirmekten çok kendi tekkelerini ayakta tutmayı amaçlamaktadırlar. Yani kendi dükkanlarına her ay yeni bir cila vurarak, kitleleri kandırabileceklerini zannetmektedirler. Çeşitli milliyetlerden emekçiler, bu tür oyunlara alet olmayacaklarını, geçmişte olduğu gibi bugünde göstermekte ve bu tür hokkabazlıkları elinin tersiyle bir yana itmektedirler

Bir kez daha burada cephe anlayışımızı ve PKK nın cephe anlayışının eleştirisini sunmaya çalışarak, kimin doğruları savunduğunu ve bunun için mücadele ettiğini, kimin ise kimlerle nasıl bir cephe peşinde koştuğunun, kimin sınır bekçiliğine soyunduğunun yargısını okuyuculara bırakalım.

Demokratik devrimde proletaryanın üç silahından biri olan proletarya partisi önderliğindeki halkın birleşik cephesi, devrimden menfaati olan tüm sınıfların proletarya önderliğinde bir cephe içinde birleşmesi demektir. Proletarya önderliğindeki halkın birleşik cephesinin amacı faşist iktidarı yıkarak, halkın demokratik iktidarını kurmaktır. Halkın birleşik cephesi salt örgütlerin birleştiği bir koalisyon değil, işçi sınıfı ve tüm devrimci sınıfların mücadeleci birliği üzerinde yükselir ve işçi-köylü temel ittifakı üzerinde kurulur. Başta Çin devrimi olmak üzere uluslararası proletaryanın tarihi tecrübeleri ve ülkemizdeki 60 yıllık mücadele tecrübesi bizlere bu doğru görüşleri öğretmektedir. 12 Eylül öncesi halk güçlerine karşı sürdürdüğü saldırılardan dolayı halk güçlerinden önemli derecede tecrit olan PKK, 12 Eylül'den sonra birden bire birlikçi kesildi. PKK ile birlikte bazı örgütlerin birlik çağrılarını, cephe çağrısı izledi. 1982 yazında PKK'nın da içinde yer aldığı "Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi" kuruldu. Halkımızın her derdine deva olarak sunulan bu cephe tıpkı geçmişteki örnekleri gibi iki yıl yaşamadan dağıldı. Yurtdışında yayınladığı bir iki bildiri dışında hiç bir etkinliği olmayan "FKBDC"nin örgütleyicileri arasında yer alan PKK'nın anti-ML cephe anlayışlarının damgasını vurduğu için kurulan cephenin, cepheden başka herşeye benzemesi ve hiç bir etkinlik göstermeden dağılması, aynı zamanda PKK'nın anti-Marksist-Leninist, subjektif anlayışlarının pratikte de iflası oldu. *"Proletarya hareketi, partisi olacaksa, bunu ancak cephe espirisi içinde gerçekleştirebilir"* (Serxwebun, Ekim 83) diyen PKK, ML'i başaşağı çevirmekte, cepheyi kuracak olan proletarya partisinin kurulma işini cepheye bırakmaktadır. Marksist-Leninistlerle her türden revizyonistler arasında temel ayrım noktalarından biri olan bu sorunda PKK, proletarya partisinin önem ve anlamını, onun komünistlerin örgütü olduğu gerçeğini yadsıyarak partinin kurulmasını kendiliğindenci süreçe bırakan revizyonistlerle aynı safta Leninizme karşı durmaktadır. 12 Eylül sonrası devrimci hareketlerin cuntaya karşı mücadelesinin zayıflığını, 12 Eylül öncesi bir cephenin kurulmamasına bağlayan PKK, halkın birleşik cephesinin kurulmasını salt bir kaç örgütün biraraya gelmesi olarak görmektedir. Bundan dolayı da cepheye iradi olarak yanaşmakta, onun kurulmasının koşullarının ve etkenlerinin oluşup oluşmadığına kafa yormamakta, her ay kendi isteği doğrultusunda bir cephe kurmaktadır.

PKK, cephenin hedefini cuntayı yıkma olarak tespit ederek, tüm anti-cuntacılara bir cephe içinde birleşme çağrısı yapmaktadır. O bu konuda şunları söylüyor: *"Örgütler ideolojik ve politik bağımsızlıklarını koruyabilmeli ve bu temelde ne kadar* **anti cuntacı güç varsa** *[abç] hepsi ile cuntaya karşı ideolojik, politik görüş ayrılıklarına bakılmaksızın, uygun yol ve yöntemlerle cephe biçiminde bir uzlaşma sağlanmalıdır."* (Serx. Ekim 83) *"Cuntanın yıkılması dışında bir çok konuda kendi görüşlerini dayatmak, açıktır ki birlik istememektir. Bu bilinçsiz de olsa cuntanın ömrünü uzatacağından, ona hizmettir. Bu anlayışlar aşılmalı, görüş ayrılıkları eleştiri-birlik espirisi içinde tutularak cepheleşme gerçekleşmelidir."* (agy)

Bu alıntılardan da açıkça anlaşılacağı gibi PKK, cuntanın yıkılması için cephe çağrısı yapmaktadır. Halbuki, halkın birleşik cephesi devrimin stratejik bir silahıdır ve devrimi hedefler. Cuntanın yıkılması şu veya bu biçimde olabilir. Eğer amaca cuntanın yıkılması konup, devrim konmazsa onun işlevi bu düzen sınırları içinde, bir hakim sınıf kliğinin yerine diğerini geçirtmek olacaktır. Amaç, cuntanın yıkılması olursa, tüm anti-cuntacı güçlere açık çağrı yapılacaktır. Bu böyle bir cephe anlayışının mantıki sonucudur. Batılı emperyalistlere dalkavukluk edenlere "şiddetle çatan" PKK, bir eliyle onların elinden tuttuğunu görmüyor mu? Türkiye'de anti-cuntacı güçler içerisinde kimler var? Bunun cevabını da PKK'nın kendisinden öğrenelim. *"Faşist cunta giderek burjuva çevrelerden tecrit oluyor."* (Serx. Ağustos 83) diyerek başlık atan PKK, hakim sınıflar arasındaki çelişkinin en kes-

Devamı sf: 20'de

Komünist Partisi, Komünist Bilinç Ve Merkezi Önderlik Üzerine 6

Merkezi Önderlik üzerine

Komünist partileri, ezelden ebede kadar mevcudiyetlerini sürdürecek olan katı, durağan, cansız ve ölü varlıklar değillerdir.

Onlar; doğan, gelişen, değişen, sürekli hareket halinde bulunan; enine, boyuna ve derinliğine çok yönlü biçimde evrim gösteren; kötüyü atıp iyiyi, eskiyi atıp yeniyi, bayatı atıp tazeyi alan; hep dümdüz değil, oldukça karmaşık, engebeli ve dolambaçlı bir gelişim yolu izleyen; bu uzun ve çetin yolda oldukça büyük zorluklarla karşılaşan; zaman zaman büyük başarısızlıklara uğrayan, zaman zaman büyük kayıplar veren, zaman zaman ağır yenilgiler alan; kendilerinden onlarca, yüzlerce, binlerce kat güçlü düşmanların ağır darbeleri altında sık sık ölüm tehlikeleri geçiren (hatta bugüne kadar geçen süreç içinde çoğunlukla 'ölen') ama bunun yanında zaman zaman da büyük ve tarihi başarı ve zaferler kazanan, düşmanlarına ölümsüz darbeler indiren; ve sonuç olarak komünist toplum aşamasına varmakla birlikte kendileri de **sönerek** yok olacak olan **canlı organizmalardır.**

Bir başka deyişle, onlar, tıpkı ana rahmine düşen ve daha başlangıçtan itibaren normal bir insan organizmasının tüm ögelerini **nüve** halinde içinde barındıran bir **embriyon** gibi kendilerini **karakterize** eden tüm özellik ve ögelerini **nüve** halinde de olsa içlerinde taşıyarak sınıf mücadelesinin rahmine düşerler. Belirgin bir doğum öncesi evresi yaşarlar. Doğarlar. Düşe kalka büyürler. Bebeklik, çocukluk ve gençlik dönemlerini geride bırakarak, olgunluk evrelerine geçerler ve kendilerini vareden objektif/subjektif şartlar ortadan kalkıncaya kadar yaşamlarını sürdürürler.

Tabii ki bütün bunlar, az çok sağlıklı biçimde doğan, gelişen, büyüyen, kendilerini her türden iç ve dış tehlikelerden koruyarak, yaşamlarını sürdürmeyi başarabilen komünist partileri açısından geçerli olan gerçeklerdir. Diyelim ki, bir çok ülkede bir çok komünist partileri, kimi daha ana rahmindeyken, kimi doğum esnasında, kimi bebeklik kimi çocukluk, kimi gençlik kimileri ise olgunluk döneminde 'öldüler', daha doğrusu 'öldürüldüler'. İster istemez yüce komünizm davasına zarar veren bu olgu, elbette ki tüm dünyayı eninde sonunda bütünüyle kızıla boyaması kaçınılmaz olan yüce komünizm mücadelesinin 'ortadan kalktığı' anlamına gelmez, gelemez. Çünkü, komünizmin tüm dünya üzerindeki nihayi zaferine kadar proletarya ve sınıf mücadelesi her şeye rağmen objektif olarak var olmaya devam edecektir ve süreç içinde kaçınılmaz olarak eskisinden çok daha güçlü çocuklar doğuracak besliyecek, büyütecek ve düşmanların üzerine salacaktır. Nitekim bu bugüne kadar böyle olmuştur ve bundan sonra da hep böyle olmaya devam edecektir.

Komünist partilerinin kuruluşunu ve inşasını, bir insanın doğumuna ve gelişimine benzettik;

Embriyon bebeklik çocukluk gençlik, olgunluk ve ihtiyarlık... Bütün bunlar **aynı insan organizmasının**, zaman ve mekana bağlı olarak süreç içinde aldığı **farklı gelişim evrelerini** adlandırmak ve birbirinden ayırmak için kullanılır. Açıktır ki, bütün bu evrelerin her birisinde de, normal bir insan, kendisinin tüm ögelerine sahiptir. Elbette insanı oluşturan ögelerin görev ve etkinlik düzeyi, bu evrelerin her birisine göre belli gelişim ve değişim farklılıkları gösterir, insan organizmasının bütünü içinde kendine özgü bir anlam ve önem kazanır. Kuşkusuz insan organizmasını meydana getiren bütün bu ögeler aynı öneme sahip değillerdir. Bunlardan bazılarının önemi hayatidir ve insan, hangi evrede olursa olsun onlarsız yaşayamaz. Örneğin **beyin** gibi! Çünkü, beyin insan organizmasının bütünü ve kumandası açısından son derece hayati bir işleve sahiptir. Bırakalım bu organın kaybedilmesini, kafatası gibi doğal bir zırh a sahip olmasına rağmen, ona en küçük bir darbenin gelmesi dahi, tüm organizmanın sarsılmasına ve tahribat görmesine yol açabilir.

Bunun gibi, proletarya partileri de, doğal olarak belli gelişim ve değişim evrelerinden geçerler. Kurulurlar, basitten karmaşığa yüzeyselden derine zayıftan kuvvetliye doğru diyalektik bir gelişim seyri izleyerek, çocukluk, gençlik, olgunluk evrelerinden geçerler. Varlıklarını koruduklari oranda, **inşalarını** kesintisiz biçimde sürdürürler ve kendilerinin de sönerek yok olmalarını birlikte getirecek olan nihai hedeflerine doğru ilerlerler.

Elbetteki, komünist partilerini karakterize eden ögelerin her birisi de, bu evrelere bağlı olarak belli gelişim ve değişimler gösterir, kendilerine özgü belli bir anlam ve önem kazanırlar. Ama bütün bu ögeler de aynı anlam ve işleve haiz değillerdir. Bunların içinde parti mekanizmasının bütünü açısından, **merkezi önderliklerin**, her şart altında tayin edici bir rolü vardır. Nasıl ki beyinsiz bir insan organizması düşünülemezse, aynı şekilde merkezi önderliksiz bir komünist partisi organizması da düşünülemez. Keza bu noktada, yani merkezi önderliğinden aldığı her darbe, darbenin şiddet derecesine bağlı olarak, kaçınılmaz biçimde tüm parti mekanizmasını derinden etkiler, tepeden tırnağa sarsar.

Beyin ile **insan**, **merkezi önderlik** ile **parti** arasındaki bu hayati ilişki ve çelişki kaptan ile gemi, kurmay heyeti ile ordu, araba ile şöför vb arasındaki ilişki ve çelişkilere de indirgenerek, daha basit ve anlaşılabilir biçimde izah edilebilir. Fakat bu kadarının dahi sorunun taşıdığı hayati önemi bilince çıkarmaya yeterli olabileceğini sanıyoruz.

Kısacası, komünist partilerinin, işçi sınıfına, halka ve devrime başarıyla önderlik edebilmeleri ve ideolojik-siyasi-örgütsel inşalarını bulunulan her tarihi an ve kesitte başarıyla sürdürebilmeleri için, **kendilerinin de iyi bir önderliğe sahip olmaları** zorunludur.

Bu, **komünist önderlik** sorununun ikinci yönüdür ve gerek komünist partilerinin, üzerlerine düşen işçi sınıfına, halka ve devrime önderlik temel görevini layıkıyla yerine getirebilmeleri açısından, gerekse ideolojik-siyasi-örgütsel inşalarını kesintisiz biçimde sürdürebilmeleri açısından, içinde bulunulan her tarihi an ve kesitte hayati bir öneme haizdir.

"Yığınların sınıflara bölündüğünü herkes bilir; yığınların sınıfların karşısına, ancak genel olarak büyük bir çoğunluğun, üretimin toplumsal sisteminde tuttuğu yere göre bölünmeyi gözönünde tutmadan, üretimin toplumsal sisteminde belirli bir yer tutan kategorilerin karşısına konmasıyla olabileceği; ve sınıfların, bir kural olarak ve çoğu durumlarda, hiç değilse bugünkü uygar ülkelerde siyasal partiler tarafından yönetildiğini, ve siyasal partilerin de genel kural olarak en çok otorite ve etki sağlamış olan, en deneyimli ve sorumlu görevlere seçim yoluyla gelen ve lider diye adlandırılan kişilerden meydana gelmiş, oldukça kararlı gruplar tarafından yönetildiğini herkes bilir. Bütün bunlar, işin alfabesidir." (Lenin, "Sol" Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı sf: 36)

"Tek bir yönetici merkez, tek bir merkezi organ olmaksızın partinin gerçek birliği olanak dışıdır." (Lenin)

"...Partimizin **iki** *yönetici merkezi bulunabilir ve bulunmalıdır: MO (Merkez Organı)* [yani SB-nb] *ve MK (Merkez Komitesi). Birincisi ideolojik, ikincisi de dolaysız ve pratik yönetimi elinde bulunduracaktır. Eylem birliği ve bu grupların zorunlu bağlılığı, yalnız parti programının birliği yoluyla değil, aynı zamanda* **her iki grubun oluşum biçimi** *ile (her iki grubun, gerek MO'nun ve gerekse MK'nin aralarında tam uyum bulunan kişilerden olması gereklidir), bunların arasındaki düzenli ve sürekli konuşmalarla güvenceye alınmalıdır. Ancak o zaman bir yandan MO Rus jandarmalarının baskınından kurtulur, sağlamlığı ve sürekliliği sağlanır —öte yandan da MK sürekli olarak, hareketin tüm pratik yanını dolaysız biçimde* **yönetmek üzere,** *MO ile tüm temel konularda görüş birliği içinde bulunur ve yeterince özgürlüğü olabilir.*

"Bundan dolayı, tüzüğün ilk noktasının (...), hangi parti organının önder olarak kabul edildiğini göstermekle kalmayıp (elbette bu zorunlu bir belirlemedir), aynı zamanda merkez kuruluşlarının **yaratılmasında,** *desteklenmesinde ve pekiştirilmesinde, ki bunlar olmaksızın partimizin parti olarak varlığı olanaklı değildir, her yerel örgütün etkin biçimde işbirliğine katılmayı benimsemesini belirtmesi de istenen bir şeydir."* (Lenin, İşçi Sınıfı Partisi Üzerine, sf: 202)

"Siyasal düşünce Almanlar arasında yeteri kadar gelişmiştir, ve profesyonel olarak eğitilmiş, uzun deneylerden geçmiş ve tam bir uyum içinde çalışan "bir düzine" denenmiş ve yetenekli lider olmadan (ve yetenekli kişiler yüzlerle doğmaz) modern toplumda hiç bir sınıfın kararlı bir mücadeleye girişemeyeceğini anlayacak kadar siyasal deneyim edinmişlerdir. Almanların da, kendi safları arasında, "yüzlerce ahmağı" pohpohlayan ve onları "bir düzine akıllının" üstünde tutan, yığınların "nasırlı ellerini" yücelten ve (Most ve Hasselman gibi) bu yığınları düşüncesizce "devrimci" harekete sürükleyen ve sağlam ve güvenilir liderlere karşı güvensizlik tohumları eken demagogları oldu. Alman sosyalizmi, ancak sosyalist hareket içinde bütün demagojik ögelere karşı inatçı ve yorulmak bilmez bir mücadeleyi yürüterek büyüyebilmiş ve bugünkü gücüne ulaşmıştır. Bizim ukalalarımız ise, Rus sosyal-demokrasisinin kendiliğinden uyanan yığınları yönetecek yeterince eğitilmiş, gelişmiş ve deneyim sahibi liderlerin bulunmayışı yüzünden bir bunalımdan geçmekte olduğu şu sıra, aptallara yaraşır bir derinlikle şöyle haykırıyorlar! "Hareketin tabandan gelmeyişi kötü bir şeydir." (Lenin, Ne Yapmalı?, sf: 150-151)

"Devrimci sınıf savaşında önderlik, vurucu gücü mümkün olan en büyük organik bileşimini ve Komünist Partisi ve onun önder organları bakımından, durmaksızın değişen mücadele koşullarına en rahat uyabilirliği öngörür." (Lenin, Komünist Partisinin Örgütlenmesi ve Yapısı, sf: 5-6)

"Komünist Parti örgütlenmesinde demokratik merkezileşme gerçek bir sentez, **merkeziyetçilik ve proleter demokrasisinin bir bileşkesi** *olmalıdır. Bu bileşke ancak tüm parti örgütünün daimi ortak eylemi, daimi ortak mücadelesi temelinde sağlanabilir. Komünist Parti örgütlenmesinde merkezileşme biçimsel ve mekanik bir merkezileşme değil, komünist faaliyetlerin merkezileşmesi, yani savaşa hazır ve aynı zamanda uyum yeteneği olan kuvvetli bir önderliğin oluşturulması demektir."* (Lenin, age, sf: 7-8)

"Demokratik merkeziyetçilik sadece yöresel kollardan temsilcilerin bir araya gelmeleri ve yönetim için sorumlu bir organ seçmeleri anlamındadır... Demokratik merkeziyetçilik Kongre'nin Merkez Komitesi'ni denetlemesi, feshetmesi ve yeni bir Merkez Komitesi atamasından oluşmaktadır." (Lenin'alıntıyı yapan Soren, Lenin'in Parti Öğretisi, sf: 35)

Yukarıya aktardığımız alıntılardan da açıkça anlaşılabileceği gibi, **merkezi önderlik** sorunu Leninist parti öğretisinin **temel taşlarından** birisidir. Bu Marksist-Leninist bilimsel gerçeklerden çıkarılması gereken başlıca dersleri anahatlarıyla şöyle özetleyebiliriz:

★**Siyaset** ekonominin yoğunlaşmış ifadesidir. Sınıflı toplumlarda, üretimin toplumsal sisteminde tuttukları farklı yerleriyle birbirlerinden ayrılan tüm sınıfların ekonomik çıkarları, daha da yoğunlaşmış biçimde siyasete yansır. Bu çıkarlar, en özlü biçimde bu sınıfları temsil eden **siyasi partiler** tarafından gözetilir, savunulur. Kendi sınıflarını, sınıf mücadelesi içinde çok yönlü biçimde yöneten bu partilerin kendileri de, kendi içlerinde en çok otorite ve etki sağlamış, en yetkili görevlere gelmiş, deneyimli, sınanmış, sürekliliği ve kalıcılığı sağlanmış az çok kararlı ve sağlam gruplar tarafından **yönetilirler.** Bu, siyasetin s'sidir. Bu diyalektik gerçeği kavramamak, dolayısıyla bireylerin toplumlar, partilerin sınıflar, merkezi önderliklerin partiler üzerindeki son derece önemli karşı etkisini görmemek ve böylece bu çelişkilerde genel olarak ana yönü oluşturan toplumların, sınıfların ve partilerin rollerini tek yanlı biçimde abartmak, tipik bir manilovizmdir, popülizmdir, kaba materyalizmdir.

★Tüm bu gerçekler aynen, hatta çok daha fazlasıyla, tarihin, insanın insan üzerindeki her türden baskı, sömürü ve zulmüne nihai olarak son verme ve kendisiyle birlikte tüm sınıfları da bir daha geriye dönüşü mümkün olmayacak tarzda ortadan kaldırma görevini omuzlarına yüklediği **işçi sınıfı** açısından da geçerlidir. İşçi sınıfının bu tarihi ve şanlı mücadelesi, en özlü ve anlamlı ifadesini, kendisinin en ileri, en bilinçli ve en örgütlü kesimini oluşturan ve sınıf mücadelesi arenasındaki siyasi temsilciliğini ve savunuculuğunu üstlenen **komünist partisinin** mücadelesinde bulur. Komünist partisinin örgütlenmesi, işçi sınıfının sınıf mücadelesinin **koşullarına** ve **hedeflerine** uygun olarak şekillenir. Komünist partisinin örgütlenmesi, proletar **devrimde komünist önderliğin örgütlenmesinden** başka bir şey değildir.

★Herhangi bir komünist partisinin, proletaryanın evrensel kurtuluş davasının gerek ulusal, gerekse uluslararası planda omuzlarına yüklediği çok yönlü ve zorlu görev ve sorumlulukları layıkıyla yerine getirebilmesi, sınıf mücadelesi arenasında proletaryayı bir sınıf olarak gereği gibi temsil edip savunabilmesi için, her şeyden önce kendisinin de iyi bir merkezi önderliğe sahip olması gerekir. Marksist-Leninist teorinin evrensel gerçeğine derinliğine vakıf olan; bu teoriyi sürekli evrim halindeki proletaryanın sınıf mücadelesi koşullarına, bu koşulların ortaya koyduğu gelişme ve değişmelere yaratıcılıkla uygulayan; onu mümkün olduğunca bilimsel tarzda savunan, geliştiren, derinleştiren, zenginleştiren; onun ışığında partiye, proletarya ya, halka ve devrime başarıyla kumanda eden; en zor şartlarda dahi yolunu kaybetmeme ve ayakta durabilme başarısı gösteren; sınanmış, deneyimli, sağlam, kalıcılığı ve sürekliliği sağlanmış bir merkezi önderlik, "tek bir yönetici merkez, tek bir merkezi organ" olmaksızın; ne komünist partisinin irade ve eylem birliğinin sağlanması, ne de komünist partisinin proletarya ya, halka ve devrime başarıyla önderlik etmesi mümkün olabilir.

★Dolayısıyla, proletarya, eğer toplumun bütün diğer ezilen, sömürülen, baskı gören sınıf ve katmanlarını bayrağı altında toplayıp, düşman sınıflar üzerine yönelterek, düşmanlarını alt etmek istiyorsa; o zaman, **kendisi için,**

düşmanlarınınkinden kat kat güçlü proleter sınıf siyaset adamları ve bunlardan oluşan kalıcılığı ve sürekliliği sağlanmış merkezi önderlik çekirdekleri yetiştirmek zorundadır. Çünkü, düşmanların "kullandığı ya da kullanabildiği bütün silahlardan, araç ve yöntemlerden yararlanmayı, bunları kullanmayı" (Lenin) öğrenmeden, proletaryanın düşmanlarını altedebilmesi kesinlikle mümkün olmaz.

★Komünist partisinin; bireysel yetenek, çaba ve insiyatifin en iyi şekilde açığa çıkarılmasını, harcanmasını ve kullanılmasını reddetmemekle birlikte, bireyci çalışma ilkeleri değil, **kollektif çalışma ilkeleri** üzerinde yükselen bu merkezi önderlik organı; bugüne kadar ki ulusal ve uluslararası komünist deneyimin de açıkça ortaya koyduğu gibi, **Merkez Komitesidir.** Merkez Komitesi, en özlü ve anlamlı ifadesini komünist partisinin organik bütünlüğünde bulan **demokratik merkeziyetçilik** ilkesi temeli üzerinde şekillenir. Partinin yöresel kolları, parti konferans ya da kongreleri aracılığıyla temsilcilerini bir araya getirerek, yönetimden sorumlu olmak üzere bir yönetici organ, yani merkez komitesi seçerler. Demokratik merkeziyetçilik, konferans ya da kongrenin merkez komitesini seçmesi, denetlemesi, feshetmesi ve yeni bir merkez komitesi seçmesi demektir. Merkez komitesinin oluşumu, komünist partisi örgütlenmesindeki biçimsel bir merkezileşmenin değil, komünist faaliyetin merkezileştirilmesinin, bu faaliyetin, işbirliği ve uyum içinde çalışan kuvvetli ve istikrarlı bir kumanda altında toparlanmasının ifadesidir.

★Açıktır ki, bütün bunlar, savaşın başından sonuna kadar merkezi önderliğin hep aynı kişilerden teşekkül edeceği ve bu mekanizmaya giren insanların, ölünceye kadar hep orda kalacakları ki, bu özelliğe sahip olan belli istisnai durumlarda pekala mümkündür — anlamına gelmez. Burda önemli olan merkezi önderliğin, yani merkez komitesinin, parti bütünü açısından taşıdığı hayati önemin gereği gibi kavranması ve içeriğinin, değişen şartlara, zaman ve mekana bağlı olarak içinde bulunulan her tarihi an ve kesitte layıkıyla doldurulmaya, komünist partisinin hiçbir şart altında bu hayati organdan yoksun bırakılmamaya çalışılmasıdır. Kalıcılığı ve sürekliliği sağlanmış bir merkezi önderlikten kasıt işte budur. Hiç kuşkusuz ki; bu merkezi organa kimlerin girip girmeyeceği, ya da kimlerin bu organa layık görülüp görülemeyeceği, tamamiyle **partinin** bileceği bir iştir. Yukarıda da vurguladığımız gibi, bu yetkisini, demokratik-merkeziyetçilik ilkesi temelinde, kendi iradesini temsil eden **konferans** ya da **kongreler** aracılığıyla kullanır. Ama bu, kesinlikle, **partinin** kendi merkezi önderlik mekanizmasını, adeta bir yol geçen hanına çevireceği, ya da her önüne geleni oraya sokup çıkaracağı anlamına gelmez. Çünkü, hem bu mekanizmaya girebilecek insanlar, komünist partisi saflarında belli bir azınlığı oluştururlar; hem de bu mekanizmaya girme **vasıflarına** sahip olanlar, komünist partisi objektivitesi içinde ister istemez öne çıkacak, maddenin hareket kanunlarına uygun olarak, merkezi önderlik boşluğunu, **asgari** ya da **azami** derecede dolduracaklardır. Tabii bütün bunlar, belli objektif/subjektif koşullarda, komünist partisinin bu merkezi önderlik mekanizmasından yoksun kalabileceği, tabir caizse tam beyninden öldürücü darbeler alabileceği gerçeğini de dıştalamaz. Keza parti ile merkez komitesi **özdeş** değillerdir. Merkez komitesi partiye göre belli bir merkezi parçayı oluşturur ve genel kural olarak **parça bütüne tabidir.** Ancak öyle durumlar sözkonusu olabilir ki, parça bütünle çelişebilir. Yani parti **komünist niteliğini korurken,** merkezi önderlik **nitelik dönüşümüne** uğrayabilir. (Partimizin "KK" deneyi hatırlansın). Böyle durumlarda parça reddedilir (tıpkı komünist partisinin nitelik dönüşümüne uğrayıp, işçi sınıfının ve halkın menfaatleriyle çelişkiye düşmesi halinde işçi sınıfına ve halka göre parçayı oluşturan" komünist" partisinin reddedilmesi gibi). Lakin merkezi önderlikten yoksun kalınabilecek olan böylesi istisnai durumlarda, kendisini nitelik dönüşümüne uğramaktan kurtarmayı başaran bir komünist partisi, saflarında ortaya çıkan bu merkezi önderlik boşluğunu layıkıyla doldurmanın yolunu da elbetteki bulacaktır.

★Merkez komitesi, üzerine düşen merkezi önderlik asli görevini layıkıyla yerine getirebilmek için, kendi önderlik faaliyetlerini, kendi gücüne ve imkanlarına uygunolarak, belli bir **işbölümü** ve **ihtisaslaşma** temeline oturtmak zorundadır. Aksi taktirde üstlendiği görev ve sorumlulukları layıkıyla yerine getirebilmesi mümkün olamaz. Ki, komünist partilerinin bir dizi zengin deney ve tecrübeleriyle, bu işbölümü ve ihtisaslaşma oldukça belirginleşmiştir. Buna göre merkez komitesinin merkezi önderlik faaliyetleri iki genel kategori halinde somutlaşmaktadır: **pratik önderlik** ve **teorik önderlik.** Merkez komitesi, bir yandan ağırlıklı gücüyle hareketin dolaysız pratik önderliğini elinde toplarken; diğer yandan hareketin teorik ihtiyaçlarını karşılamak, sosyal pratiğin gelişim seyrinin partinin ve devrimci hareketin önüne diktiği teorik sorunları, pratiğe ışık tutar tarzda çözmek için, özellikle de ideolojik-siyasi açıdan etkin ve deneyimli üyelerinden bir **siyasi büro** oluşturur. Dahası, gerek merkezi önderliğin gerekse tüm partinin irade ve eyleminin sürekliliğinin sağlanabilmesi açısından, kendi içinde (genel kural olarak özellikle de ideolojik-siyasi açıdan en etkin ve deneyimli üyelerinden) bir **genel sekreter,** ya da belli şartlarda bir **genel başkan** ve yeteri kadar **yardımcı üye** seçer. MK toplantıları arasında SB; SB toplantıları arasında ise genel sekreter, ya da genel başkan partiye kumanda eder.

★Kuşkusuz ki, gerçek bir merkezi önderliğin (gerek MK, gerek SB, gerekse GS ya da GB'nin) daha bir dizi ayırdedici özellikleri sözkonusu edilebilir. Ama her halükarda da merkezi önderliğin kendi içinde tam bir **birlik** ve **uyuma** sahip olması; kendi iç işlerliğini (sadece ideolojik-siyasi iletişimle değil, aynı zamanda organik olarak da) sürekli toplantı ve konuşmalarla (özellikle de MK ve SB toplantılarıyla) tesis etmesi; dahası, gerek merkezi önderlik, gerekse parti faaliyetlerinin kesintiye uğramaması açısından, hem genel olarak MK'yı, hem özellikle SB'yi, hem de öncelikle GS ya da GB'nı, mümkün olduğunca sıkı bir güvence altına alması ve düşman saldırılarından titizlikle korumaya çalışması vs. gibi etmenler de son derece önemli ve hayatidir. Kısacası bir merkezi önderliğin, her şeyden önce **kendi kendisinin bilincinde olması** ve kendi kendisini en zor şartlar altında dahi başarıyla **yönetmesini** bilmesi gerekir. Öncelikle kendi kendisine karşı sorumlu olduğu bu ilk ve zorunlu **görevinin** bilincine varamayan ve bu görevinin gereklerini layıkıyla yerine getiremeyen bir merkezi önderliğin, sonuçta Nasreddin Hoca hesabı kendi bindiği dalı kendi eliyle kesme durumuna düşmekten kendisini kurtaramayacağı da tartışma götürmez bir gerçektir.

★Elbette ki, bu sadece işin bir yanıdır. Sorunun bundan daha da önemli olan yanı ise; merkezi önderliğe göre yöneten/yönetilen çelişmesinin ana kutbunu oluşturan **partinin** de, merkezi önderliğin kendisi açısından taşıdığı hayati fonksiyonun bilincine varması, bunun kendisine yüklediği görev ve sorumlulukları layıkıyla yerine getirmesi, merkezi önderlik birimlerini mümkün olduğunca iyi biçimde koruması, desteklemesi ve pekiştirmesidir. Tüm partinin bu tayinedici maddi ve manevi desteğinden yoksun kalan bir merkezi önderliğin, boşluğa yuvarlanmakta gecikmeyeceği gerçeği de su götürmez bir husustur. Bu nedenle, hangi birimlerin merkezi önderliği temsil ettiği, ya da edeceği, sadece **parti tüzüğünün** zorunlu bir ilk hükmü olarak vurgulanmakla kalınmamalı; aynı zamanda pratikte de, bu birimlerin oluşturulması, desteklenmesi ve güçlendirilmesi doğrultusunda, tüm **yerel örgütlenmelerin** üzerlerine düşen görev ve sorumlulukları, koordineli bir biçimde ve yoğun bir işbirliği içinde, layıkıyla yerine getirmeleri gerekir. Ki, sözkonusu merkezi birimlere sahip olunmadıkça, bir komünist partisinin parti olarak varlığını sürdürmesi kesinlikle olanaksızdır.

(Devamı Gelecek Sayıda)

"O DUVAR O DUVARINIZ VIZ GELİR BİZE VIZ!" (5)

(Bir idam mahkûmunun cezaevi ve idam hücresi direnişi tecrübesi)

F. İNŞAN BERKİN

Bir önceki bölümde, cezaevlerinde yürütülen çeşitli mücadele biçimleri üzerinde durmuştum. Bundan sonraki bölümlerde ise yaşama ve mücadeleye ilişkin daha somut olaylara değinerek cezaevini biraz daha ayrıntılı bir şekilde anlatmaya çalışacağım. Değineceğim konular, esas olarak komün, mahkemeler ve çarpıcı bazı eylemleri içerecek.

Komün

En zorlu koşullar, insanda dayanışma gereksinmesini açığa çıkarır. Cezaevlerinin zorlu koşulları için de durum aynıdır. Lümpenler bile, bu koşulları göğüsleyebilmek için anlaşabildikleri insanlarla "yemek ortaklığı" tabir edilen birlikler oluşturmaktadırlar. Birliktelik oluşturdukları insanlar onların en güvendikleri kişiler, sırdaşlarıdır. Bu insanların birbirleriyle hiçbir gizlisaklıları yoktur. Ancak devrimciler için durum oldukça farklıdır. Onlar için sözkonusu olan sadece yaşamın zorluklarını göğüsleyebilmek ve dayanışmak değildir. Onlar, yaşamın her alanında kollektivizmi esas aldıklarında cezaevi yaşamına da bu bakış açısıyla yaklaşmaktadırlar. Bu anlamda devrimcilerin (yani cezaevi diliyle siyasilerin) bulundukları koğuşlarda kollektif yaşantıyı, yani komün yaşantısını görebiliriz. Bu, tam anlamıyla kanıksanmıştır. Cezaevlerinde; hatta cezaevi idareleri bile kabullenmişlerdir bunu.

Tüm devrimciler kafasında tek bir komün oluşturma düşüncesi olmasına karşın, farklı dünya görüşlerinin yansıması sonucunda siyasi koğuşlarda genelde birden fazla komün bulunmaktadır.

Komün konusunda sadece bir dönem, o da esasta bizlerin çabasıyla olumlu bir adım atılmıştı. Devrimcilere ışık tutması açısından bu deneyi aktarmayı gerekli görüyorum. Ancak buna geçmeden önce komün konusunda çok kaba bazı yanlış anlayışları açmak yararlı olacak.

Özellikle THKP/C kökenli siyasetlerde raslanan genel anlayış komünü bir örgüt-bir parti olarak görme biçiminde şekilleniyordu. Bazen çeşitli siyasi hareketlerle birliğide savunabiliyorlardı, ama bu savunma bile belli sakatlıkları taşıyordu, zira bu birlik sadece "silahlı mücadeleyi savunanlar ın birliği gibi, yapay bir birlik anlayışında ifadesini buluyordu.

Bir takım hareketler ise, azınlıkta olsalar da, komün birliğinin diğer siyasetlerle olabileceğini, ama bu birliğin ancak "mide birliği" biçiminde gerçekleştirilebileceğini öne sürüyorlardı. Aslında bu da komün birliği önüne dikilen setlerden biri idi, çünkü hiçbir devrimcinin, lümpenlerin "yemek ortaklığından farkı olmayan bu birliğe yanaşmayacağını çok iyi bilincindeydiler onlar da.

Komün konusunda, birkaç siyasetle ortak noktalarda birleşebildiğimizi görmüştük; hatta bunun sonucunda, belli bir dönem çok olumlu bir komün deneyi yaşadık. Ancak bu siyasetler de doğru anlayışa pratikte uyum sağlayamadılar.

Peki Nedir Komün?

Yüce komünizm davası uğruna mücadele eden bizler için komünist toplum anlayışının günümüzde en kaba biçimiyle şekilenmesidir komün.

Kollektif çalışmadan söz eden kollektif çahşmanın bizzat içinde olan bir devrimci için yaşamın tam anlamıyla kollektifleştirilmesidir komün.

Ayrıca, her türlü kişisel çıkardan uzak, insanların kollektif için eğitildikleri bir örgütlenmedir de komün.

Unutulmaması gereken noktalardan biride komünün demokratik bir örgütlenme olduğudur. herkesin gücü oranında katıldığı ve ihtiyacı oranında dağıtımın yapıldığı bir örgütlenmedir bu. Ancak bu örgütlenme ne bir siyasal partidir, ne de onun koludur. Sadece ve sadece anti-faşist ve anti-emperyalistlerin katıldığı bir eylem birliğidir. Kısaca, halk güçlerinin birliğinin somut bir ifadesidir komün.

Bizler, cezaevine ilk girdiğimiz günlerden beri hep birliği savunmuştuk, fakat yukarıda konulduğu biçimiyle ilk başlarda kavradığımız söylenemez doğrusu. Lafta hep birliği savunuyorduk, ama basit gerekçeleri öne çıkararak birliğin sağlanmasına önderlik edemiyorduk; elbette bunu bilinçsizce yapıyorduk. Zaten diğer siyasetlerin de birlik diye bir dertleri yoktu; bu anlamda uzun bir dönem herhangi bir birlik oluşturulamadı.

Aradan tam bir buçuk yıl geçtikten sonra kavradık birliğin gereğini ve bu doğrultuda da somut adımalar atmaya başladık. Öncelikle tüm siyasetlere tek bir komünde birleşme çağrısı yaptık. Bir yandan da tek tek arkadaşlar koğuşta herkese yönelik propaganda çalışmasına başladılar. Bu faaliyetin ürünlerini hemen aldığımız görüldü. Kısa bir süre zarfında siyasi koğuşu bir coşku dalgası kapladı. Ve bir iki siyaset dışında, koğuşun ezici çoğunluğu, tek bir komünde birleşti. Komün şu siyasetlerden oluşmuştu: Partizan, HK, DY, DHY, DHB ve herhangi bir örgütle ilişkileri olmayan devrimci ve demokratlardan. Artık tüm komün üyeleri komünün daha çok nasıl yüceltebileceğini kafasın yoruyordu. Herkes gücü neyse, dürüstçe katkıda bulunuyordu. Dağıtımlar ise gereksinimlere göre yapılıyordu. Diyebilirim ki, bu ilk coşku dönemi komünün refah ve bolluk dönemiydi. Kimsenin cebinde özel parası bulunmuyordu, paralar tek bir merkezde komün sorumlusunda toplanıyordu. Gelen tüm yiyecek vb. de yine komün merkezinde toplanıyordu.

Elbirliği ile yaratılan bu kollektif, bu coşku ortamı yaşamın her alanına yansıdı, görevler daha bir canla, başla yapılmaya başlandı; hatta komün içindeki ayrı ayrı siyasetlerden bireyler arasındaki ilişkiler daha da sıcak bir duruma geldi.

Ancak bu olumluluk fazla sürmedi. Bir anlamda iki çizgi mücadelesi buraya da yansıdı. Bizler komünist bir anlayışın yerleştirilmesine önderlik etmiş ve egemen kılmıştık. Artık yürürlükte olan komünist anlayıştı, ama mevcut ik-

Devamı sf: 23

Faşist Özal hükümeti işçi sınıfımıza yönelik yeni saldırılara hazırlanıyor!

Faşist Özal hükümeti; yıllar süren mücadeleler sonucu elde ettiği kısmi ekonomik, demokratik hakları, 12 Eylül açık faşizmi döneminde süngü zoruyla gaspedilen; mevcut sendikal hakları budana budana adeta kuşa çevrilen; yıllardır alabildiğine katmerleştirilen baskı, sömürü ve zulüm altında inletilen; adeta boğaz tokluğuna çalışmaya mahkûm edilen; korkunç bir açlık, yoksulluk ve sefaletin pençesine itilen; günaşırı peş peşe gelen zamlarla, hergün yapılan devalüasyonlarla, görülmemiş boyutlara varan gizli ve açık işsizlikle, yaşamı adeta "ateşten gömlek" haline getirilen yoksul ve çilekeş işçi sınıfımıza karşı yeni yeni saldırılara hazırlanıyor.

Bu saldırıların yoğunlaştırılması doğrultusunda atılmak istenen adımlardan birisi de; komprador devlet işletmelerinde çalışanların, zaten kuşa çevrilmiş olan mevcut sendikal hak kırıntılarına getirilmeye çalışılan değişikliklerdir. İMF direktifleri doğrultusunda, komprador devlet işletmelerinde çeşitli düzenleme ve tasfiyelere girişen ve bunların bir çoğunu açık açık komprador ailesine şirketlerine peşkeş çeken faşist Özal hükümeti; devletin patronluğunu yaptığı işçilerin, son hak kırıntılarını da gaspederek, buralardaki sömürü oranını daha da yoğunlaştırmak istiyor. **"Kamu Toplu İş Sözleşmeleri Koordinasyon Kurulu"**nun kaldırılarak yerine, **"Kamu İşveren Sendikaları"**nın kurulması doğrultusunda hazırlıklarına girişilen yeni bir yasa tasarısının altında yatan gerçek de işte budur.

Bu yasa tasarısına göre; kurulması düşünülen "Kamu İşveren Sendikası" sayısının en fazla "beş" tane olması; bunların bir "konfederasyon" çatısı altında toplanmaları ve yöneticilerinin "ücret" karşılığı çalışan "profesyonel" kişilerden oluşturulması öngörülmektedir. Yani faşist Türk devleti, işçiler karşısında, devletin tüm imkanları kullanılarak, aynı zamanda bir de "sendikal" olarak örgütlenmek istenmektedir.

Yine sözkonusu tasarıya göre, "Kamu İşveren Sendikaları"nın, toplu sözleşme görüşmelerinde, ortalama sekiz işçi sendikasıyla "masaya oturması" hükme bağlanıyor. Yani, herhangi bir anlaşmazlık halinde greve gidilebilmesi için alınacak "karara", "masaya oturan" işçi sendikalarının "tümünün" katılması gerekecek. Keza, toplu iş sözleşmelerinde "devlet işveren sendikaları" tarafından kabul edilmeyen istekler, tüm sendikaları bağlıyacak. Böylece, herhangi bir işçi sendikasının tek başına "greve" gitmesi mümkün olmayacak, dolayısıyla faşist devletin patron sendikasına "çaresiz" boyun eğmek zorunda kalacak. Kısacası zaten "mevcut olmayan" grev hakkı, hemen hemen bütünüyle "kullanılmaz" hale getirilmektedir.

Sarı sendika Türk-İş'in patron uşağı ve işçi düşmanı satılmış sendika ağaları, sözüm ona bu değişikliklere karşı "tavır" alır göründüler. Lakin onların, uşak basın üzerinden kamuoyuna lanse etmek istedikleri bir kaç "demeç"le, kendi işçi düşmanı yüzlerini gizlemek mümkün değildir. Çünkü işçi sınıfımız ve halkımız, bu satılmış sarı sendika ağalarının, faşist Türk devletinin suç ortağı kimliklerini artık çok iyi bilmektedir. İşçi sınıfımız ve emekçi halkımız, faşist Türk devletinden olduğu gibi, onun suç ortağı sarı, sahte reformist, modern revizyonist ve faşist sendika ağalarından da mutlaka hesap soracaktır!

Devlet işletmelerinde, işçi ve memurlar üzerindeki baskılar yoğunlaştırılıyor!

Kısaca "KİT" olarak adlandırılan "Kamu İktisadi Kuruluşları", yani komprador patron-ağa devletinin resmi patronluğunu yaptığı işyeri ve kuruluşlarında çalışan memur ve işçiler üzerindeki baskılar yoğunlaştırılıyor. Bu kuruluşlarda çalışan memur ve işçiler çeşitli baskı ve tehditlerle, "sözleşmeli" statüye geçmeye zorlanıyor. "sözleşmeli" statüye geçmek istemeyen işçi ve memurlar; "terfi edilmeme", "bir iş yerinden bir başka işyerine gönderilme", "harcırahları kesilme", "başka illere tayin edilme", "ikramiyeleri kesilme", hatta "işten atılma"ya kadar varan çeşitli faşist uygulamalarla yıldırılmaya çalışılıyor. "KİT"lerde çalışan işçi ve memurların, faşist devlet bakanı M.T.Titiz tarafından açıklanan; "sözleşmeli personel statüsü"ne geçmek istememelerinin nedeni, bugüne kadar geçen "hizmet süreleri"nin üzerine "çizgi" çekilmek istenmesidir. Kısacası, faşist Türk devleti, şimdiye kadar işçi sınıfımıza ve dar gelirli memurlarımıza yönelttiği çok yönlü baskı ve saldırıların yanısıra, onları iliklerine kadar sömürdüğü, alınterlerini emeklerini yağmaladığı yetmiyormuş gibi, şimdi de işçi ve memurların, yıllar süren çalışmaları sonucu elde ettikleri kazanılmış haklarını gasbetmeye çalışıyorlar. Bunun nedeni ise, hızla iflasa sürüklenen emperyalizme göbeğinden bağımlı faşist Türk devletine, yine İMF reçeteleri doğrultusunda yeni "gelir kaynakları" yaratılmak istenmesinden başka bir şey değildir. Lakin onun tüm çabaları boşunadır. Onun hiç bir çabası, kendisinin, çeşitli milliyetlerden halkımız tarafından işçi sınıfımız ve partimiz önderliğinde yerle bir edilmesini engelleyemeyecektir!

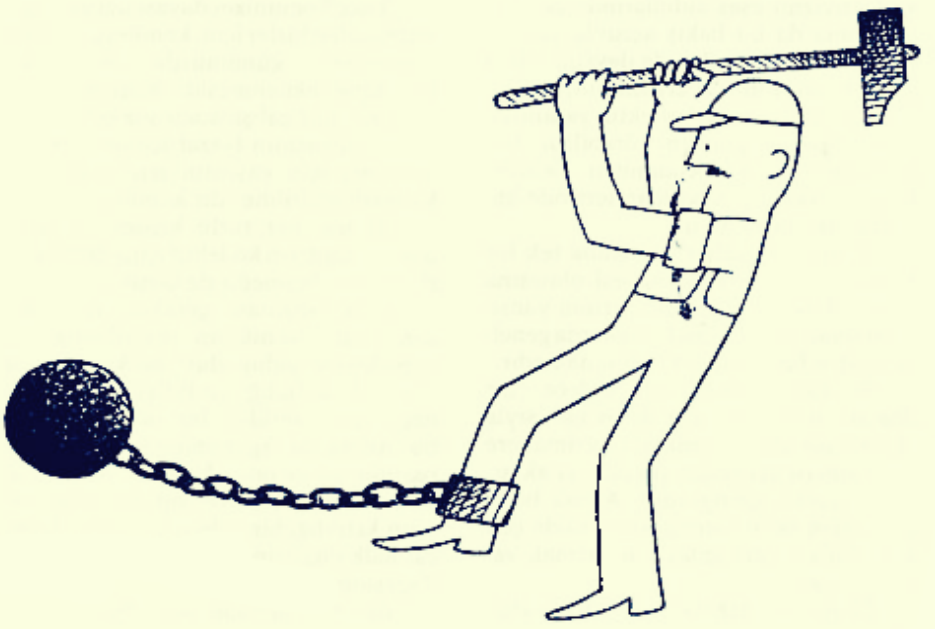

"Teksifli Mehmet'in Hayatı"

Türk-İş'in tekstil işkolundaki sendikası olan Teksif bir sendika dergisi çıkardı. Ellerine geçen işçi arkadaşlar okumuşlardır. Bu dergide başrolde bir işçi Mehmet var. Bir kaç cümle ile bu işçi Mehmet'in yaşamını özetlersek şöyle: İşçi Mehmet bir tekstil fabrikasında çalışıyor. Burda bir kız işçi ile tanışıyor. Birbirlerini seviyorlar. İşçi Mehmet teksife üye oluyor Çalıştığı fabrikada toplu sözleşme yetkisini Teksif kazanıyor. Sendika toplu sözleşmede %20 zam alıyor. %20 zam alan işçi Mehmet sevdiğiyle evleniyor ve mutlu mutlu yaşıyorlar.

İşte Türk-İş ın işçi sınıfını pasifleştirmek için yaptığı çalışmalardan bir örnek daha! Her şey bitmiş, Mehmet'in sevdiğiyle evlenmesi kalmış. Üstelik bu Mehmet öyle bir Mehmet ki %50 enflasyon olan Türkiye gibi bir ülkede (Yani yüz liralık malın her yıl yüzelli liraya çıktığı bir ülkede) %20 zam ile evlenip mutlu olabiliyor. Belki evlenmesi onun gerçekten mutlu etmiş olabilir, ama hepimiz artık çok iyi biliyoruz ki bizleri uyutmak için söylenen "iki gönül bir olunca samanlık seyren olur" sözü hiç de geçerli değil. Çünkü hiç birimizin bırakın samanlığı, midesine yollayacağı doğru dürüst yemeği bile yok! "%20 zam alıyorlar ya" diyenlerimiz olur belki. %20 zam Mehmet'in elindeki yüz liranın yüzyirmi lira olması demektedir. Öte yandan %50 enflasyonla eskiden kilosu 50 lira olan bir yiyecek şimdi kilosu 75 lira oluyor. Yani Mehmet yüz lirası varken 2 kilo aldığı yiyecekten, şimdi yüzyirmi lira ile bir kilo altıyüz gram ancak alabiliyor. Mehmet'in alım gücü, ücretine %20 zam almasına rağmen %50 enflasyon sayesinde daha beter düşüyor. Hal böyleyken, Mehmet evlense bile nasıl mutlu olur? Ama Türk-İş yöneticileri işçi sınıfını uyutmak, onları komprador patron-ağa devletine karşı pasifleştirmek isterlerse Mehmet'i mutlu da gösterirler, umutlu da!

Oysa Mehmetler hiç de mutlu değiller! Çünkü bu hayatı yaşayanlar onlar. Doğan bebelerinin besinsizlikten sağlıksız olduğunu, yaşamlarında doğru dürüst mama yemediklerini, analarının süt gelmeyen memelerinden süt içmediklerini, hasta olduklarında hastane kapılarında nasıl ağladıklarını gören onlar! Sabahın köründen, akşamın geç vakitlerine kadar çalışıp da eve bir somun ekmeği ancak getirebilenler yine onlar! Her geçen gün komprador patron-ağa devleti tarafından sefalete itilenler yine onlar! Yani Mehmetler, Ayşeler! Yani işçi sınıfı!

Ama Amerikan sermayesinin ve faşist komprador patron-ağa devletinin sadık köpeği Türk-İş gün geçtikçe sefalete itilen işçi sınıfını ne yapsın etsin de uyutsun? Ne yapsın etsin de onun sınıf bilinci kazanmasını engellesin? İşçi sınıfının sınıf bilincini köreltmeye çalışan komprador burjuvazi ve toprak ağalarının boyalı-boyasız basınının görevini Türk-İş de kendi yayınlarında sürdürmeli ki komprador patron ağanın işçi sınıfına söylediği ninni tam kıvamını bulsun! İşçi sınıfı iyi bir uyusun, iyi bir pasivize olsun ki bırakın sınıf mücadelesine atılarak, sendikal mücadelenin kurtuluş için yetmediğini, kurtuluşun Demokratik Halk Devrimi ile olacağının bilincine varmayı, %20 den fazla zammı bile düşünemesin. Böylece komprador patron-ağa devleti de saltanatını sürdürsün!

İşçi sınıfı! Kurtuluşun, kırlardan şehirlere doğru ilerleyecek olan Halk Savaşı yolu ile, Demokratik Halk Devrimini gerçekleştirerek, bu faşist komprador patron-ağa devletini yıkmaktır! Ancak ve ancak bu patron-ağa devletinin kökünü kuruttuğumuzda kurtuluşu kucaklayacağız! Seni pasivize etmek örgütlenmeni, birlik olmanı, sınıf bilinci kazanıp sınıf mücadelesine atılmanı engellemek isteyen komprador burjuvazinin boyalı-boyasız basınının ve Türk-İş yönetici kliğinin çıkardığı yayınların gerçek amacını artık gör! Gör ve senin gerçek yayın organın olan İKK'da patron-ağa devletinin, çalıştığın fabrikadaki uygulamalarını anlat! Patron-ağa devletini, onun köpeği Türk-İş ve diğer sendikaları İKK'da teşhir et! Onları suç üstü yakala ve Türkiye halkının gerçek yayın organı olan, ona Demokratik Halk Devrimi yolunda ışık tutacak olan İKK'da işçi, sınıfının ve köylülerinde gözleri önüne ser! Unutma ki ancak İKK ile sesini duyurabilir, senin gibi olanlardan haber alabilir, yoluna ışık tutabilir ve gerçek kurtuluşuna bir adım daha yaklaşabilirsin!

—KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİNİ ANINDA İKK'DA TEŞHİR EDELİM, ONLARIN OYUNUNA GELMEYELİM!
—YAŞASIN ML YAYIN ORGANIMIZ İKK!

İstanbul'dan bir İKK Muhabiri
17.7.1985

Bu Yarış Başka Yarış!

İstanbul'daki ... fabrikasında sezon sonu yaklaştığı için üretim had safhaya yaklaşmış durumda İşçiler sabahtan gece yarılarına kadar "hayvan" gibi çalışıp ihracata mal "yetiştirmeye" uğraşıyorlar. Patronun paralı itleri tarafından söylenen nakarat hep aynı. "Bugün şu kadar koli mal çıkarmamız lazım arkadaşlar. O yüzden herkes bu akşam da mesayiye kalacak. Uçak bizi bekliyor. Bunları hemen ihracata yetiştirmemiz lazım." Patronun en kocaman iti, işletme müdürü yazın sıcağında hamamdan bin beter olan ütü atölyesine giriyor ve "Oooo, ben burada her gün yarım saat dursam zayıflarım" diyerek, kendine göre espiri yapıp yine kendi gülüyor. Sonra da burunlarından ter damlayan, zayıflamaya hiç de "ihtiyacı" olmayan sıska işçilerin aralarına, çalışma temposunu hızlandırmak için, ellerini şaklatarak giriyor ve "Ayşanım, Fatmanım hadi hadi, sallanmayın, daha hızlı, daha hızlı!" diye bağırıyor. Kan beyinlerine çıkmış onbeşindeki Gülseren'den ellisindeki Fatmanıma kadar bütün işçiler patronun bu en kocaman itinden daha fazla laf işitmeden kurtulmak için, tüm enerjilerini toplayıp, bir anlık hızlanıyorlar. Bunu gören koca göbekli it "hah böyle, aferin aferin" deyip keyif lenerek ütü atölyesinden diğer atölyelere geçiyor. Aynı sözler işçilere tek tek sataşmalar, onların kişiliklerine dil uzatmalar, alay etmeler, böylece hızlanmalarını sağlamalar diğer atölyelerde de gün boyu sürüyor.

Mesayiye kalmak istemeyip evlerine giden işçiler, yollarından tek tek geri çevrilip, azarlanıyor, cadde ortasında rezil edilmeye çalışılıyor. Eğer işçi çok direnirse, bir kaç gün sonra işine son veriliyor. İşçiler de dışarıdaki işsizler ordusuna katılmamak, evlerine hiç olmazsa bir somun ekmek götürebilmek için, yumruklarını sıkarak, kinlerini bileyerek işlerinin başına dönüyorlar.

Bu devlet patronların, ağaların devleti! Bu komprador patron-ağa devletinin kanunları da komprador patronların, toprak ağalarının işine yarıyor. İşçinin, köylünün, emekçinin işine yarayacak değil ya!

Öğlenleyin çıkan yemekler rezil mi rezil. Bir de az koymuyorlar mı? Her gün kıymasız, peynirsiz makarna çıkmasa da olmuyor.

İşte her zamanki gerçek böylece sürüp gidiyor. Patronlar almışlar arkalarına faşist komprador patron ağa devletini, kemiklerinin üzerin de tek bir dirhem et kalmayana kadar, iliklerine varıncaya kadar sömür sömür sömürüyorlar işçileri. Nasıl ihracat nakaratını

faşist Turgut Özal halkı uyutmak için habire tekrarlıyorsa, şu küçücük fabrikada da patron işçileri uyutmak için aynı nakaratı söyleyip duruyor. Sanki ihracatın balını pekmezini yiyen işçilerin kendisi! İşçilere düşse düşse balın, pekmezin boş tenekesi düşüyor! Balı, pekmezi asıl üreten işçiler, balı, pekmezi mideye indirenler ise patronlar! İşçiler hayvan gibi çalıştıklarıyla, sömürüldükleriyle kalıyorlar!

Patronun koca göbekli iti yine üretimin son sürat gittiği bu yaz günlerinden birinde, dikim atölyesine girerek "yeni buluşu"nu —sanki kapitalizmde bunu ilk bulan kendisiymiş havalarında— işçilere bağırarak anlattı. "Parlak buluş" u şuydu: Herkes günde 25 Tane mal ürettikten sonra bu 25 tane malın üzerine ürettikleri her mal için "fazladan" 20 lira alacak. Yani 25+10 mal ürettiklerinde 200 lira, 25+50 ürettiklerinde 1000 lira "fazladan" alacak. Koca göbekli it, "yeni buluşu"nu işçilere "müjdeledikten" sonra sözlerine devam etti. "İşte bakın size de artık pay veriyoruz. Hızlanın bakalım. 25'in üzerine ne kadar fazla mal çıkarırsanız o kadar parayı hemen bugün alırsınız. 100 liraysa 100 lira, 1000 liraysa 1000 lira." Bunu duyan işçiler, patrona satılmış bir kaç işçinin "şöyle para alacaksınız, böyle para alacaksınız" diye kışkırtmasıyla da hemen o saat başladılar hızlanmaya. Sarfettikleri güç insan üstüydü. Ama herkes bugün eve bir kaç kuruş "fazladan" götürmeyi hayal ediyordu. Patronun daha fazla mal çıkartmak için bu oyunu tezgahladığını farketmiyor değillerdi, ama şimdiden o "fazla" parayla alacaklarını hayal etmeye başlamışlardı bile. Kimisi et alacaktı çocuklarına yedirmek için kimisi bayramlık basma, kimisi mutfağına terek, kimisi kocasına gömlek. İşte bu hayallerle başladılar birbirleriyle yarışmaya. "Sen daha fazla yaptın, yok ben daha fazla yaptım" diyerek. Birden işçiler arasında bencillik arttı. Kimse oturduğu yerden kalkıp masaya iplik makas getirmeye gitmiyor, hep birbirlerinden bekliyorlardı. Eskiden birisi herkes için su getirmeye kalkarken, şimdi kimse kimseye su getirmeye bile kalkmıyordu. Çünkü kaybedilen her dakika kaybedilen para demekti, dolayısıyla eve götürülemeyen para demekti. Yapılan işte öyle bir iş ki sağlam gözler bile bu tempoda çalıştığında üç günde bozulur. Bir yanda biçilip dikilmiş ama orası burası sökük ve bu sökükler onarıldıktan sonra fabrikadan çıkmaya hazır dağ gibi yığılı mallar, öte yanda gözlerini kör edercesine bu sökükleri malın örgüsüne göre onaran işçiler. Yani bu iş yapılmadığında o dağ gibi yığılı mallar hiç bir işe yaramayacak. Sökükler onarıldığında ise insanın elini yakan fiyata satılacak. Üstelik bu onarım işinin de hemen bu sezon sonuna yetişmesi lazım. Yoksa patron cebine indirmesi gereken paracıkları cebine indiremeyecek. Bu yüzden de patronun koca göbekli iti bu "buluşu"nu işçilere uygulatıyor.

İşçiler bilmiyorlar mıydı bu bir tek malın en azından 8000 (sekizbin)'e satıldığını? Elbette biliyorlardı. Kendilerine 20 lira veriliyormuş. Olsun. 25+50 mal bin lira ediyor ya, O bin lira da 3 metre basma demekti, üç metre basma da çocuklarına elbise demekti.

O gün herkes 25 tane malın üzerine becerebildiği kadar fazla mal üretti. Akşama doğru patrona satılmış şefler zevkle tek tek üretilen malları saydılar. Herkesin 25'in üzerinde kaç tane mal ürettiğini kağıtlara yazıp, patronun koca göbekli itine götürdüler. O da tek tek işçileri odasına çağırdı. İşçiler, patrondan hesapta olmayan bu paraları almakla onun köpeği oluyorlarmış hissine kapıldıkları için, sıkılıp odasına para almaya gidemediler. Patronun ve patronun itlerinin bu işten böylesine zevk almaları işçileri yanlış bir şeyler yaptıkları hissine kaptırıyor ve tedirgin ediyordu. Amacına ulaşmış olmanın verdiği zevkle koca göbekli it, atölyelere kadar teşrif ederek, "Niye paralarınızı almıyorsunuz? Bunlar sizin hakkınız. Almanız lazım. Bakın Ayşanım 1000 lira kazandı, Zehranım da öyle. Aferin sizlere İşte hep böyle çalışın, paralarınızı alın." diye neşeyle zehirini akıttı. O anda tüm işçiler utançlarından ne yapacaklarını şaşırdılar, başlarını önlerinden kaldıramaz oldular. Sonunda herkes yine satılmış bir kaç işçi ve şeflerin kışkırtmasıyla paralarını aldı.

Fakat ertesi günü geldikleri oyunun bilincine varan bir kaç işçi, dün 25+50 tane mal üretmişken, şimdi 25 taneyi ancak üretti. Çünkü hem ölesiye yoruluyorlar hem diğer işçi arkadaşlarıyla ilişkileri birbirleriyle yarıştıkları için zedeleniyor, aralarındaki bencillik artıyor, hem de patron bu yarıştan üç kazanç sağlıyordu. Patronun sağladığı üç kazançtan **birincisi; üretimi artırıyor**, işçileri iliklerine dek sömürerek, ahmadık bir canlarını bırakarak kârına daha da kâr katıyor. **İkincisi;** işçileri birbirine düşürerek aralarında bencillik geliştirerek patron karşısında bir bütün olmalarını bir bütün olarak patronun zorba uygulamalarına direnmelerini engelliyor **üçüncüsü;** 3-5 kuruş fazla kazanacağım diyen işçinin posasını çıkarıp, bir paçavra gibi kenara attıktan sonra onun düşünmesini, sömürüden kurtulmanın yolunu öğrenebilmesini, yani sınıf bilinci kazanabilmesini engelliyor.

Bu durum bir kaç gün devam etti. Geri bilinçli işçilerin bazıları hergün daha fazla iş yapmak için kendilerini yıpratıp durdular. Bazı işçiler ise 25 taneden fazla yapmayıp, 25 taneyi bile yetiştiremeyen arkadaşlarına yardım ederek 25 taneyi tamamlamalarını sağladılar. Üç gün içinde koca göbekli it durumun farkına vardı İşçilerin kendinden daha akıllı çıkması ve kendi planının işlemeyip, patrona rezil olması karşısında ne yapacağını şaşırarak, 25 taneden fazla üretmeyen işçilerin üzerine saldırdı. Ağzından salyalar saçarak it gibi uludu. Aklı sıra işçileri korkutup sindirmek istedi. Ancak umduğu gibi olmadı ve bir hafta sonra bu uygulamayı kaldırmak zorunda kaldı. Çünkü bir kaç işçiye verdiği biner lira patrona fazladan bir şey kazandırmadığı gibi gereksizleşiyordu. Fazladan yapılmış yüzikiyüz tane mal patron için bir şey ifade etmiyordu. O istiyordu ki, herkes 25 tanenin üzerine 50 tane yapsın ki bin tane ikibin tane mal bir günde bitsin. Kapitalizmin kanunu budur. Hep daha fazla, daha fazla! Komprador patronların gözü kâra toprak ağalarının gözü toprağa doymaz! İsterler ki, hep daha fazla daha fazla alsınlar. Bunun için de işçilerin, köylülerin, emekçilerin kanını emerler ha babam emerler. Onların en basit ihtiyaçlarını kendi adi çıkarları için kullanırlar.

İşçi arkadaş! Fabrikanda patronun oyununa gelme! Bu devletin, patronun devleti olduğunu unutma! Senin patronunun en kocaman örgütü bu komprador patron ağa devletidir. Senin patronun senin karşına bu kocaman örgütü patron-ağa devletini arkasına alarak çıkıyor. Senin de örgütlenmeden, sömürüyü zulme karşı örgütlü mücadele etmeden öcü gibi korkuyor. Korktuğu için de faşist komprador patron-ağa devletinin faşist kanunlarının arkasına sığınıyor. Grev yapmanı her yolu deneyerek engelliyor. Grev yaptığında ise, bu faşist devletin itini polisini tepene dikiyor. Mücadele ile kazandığın tüm hakları 12 Eylül ile bir çırpıda kaldırıveriyor. İşte sen de patronun bu kocaman örgütü faşist komprador patron-ağa devletinin karşısına kendi öz be öz örgütünle, TKP/ML ile çık! Onun saflarına katıl! Kurtuluş örgütlü mücadeleden geçer! Bunu unutma! Seni bölmek, parçalamak isteyen patronuna ve onun devleti faşist komprador patron-ağa devletine seni bölmesi için izin verme! Saflarını sıklaştır! Sömürüden zulümden kurtulmanın yolu partimiz TKP/ML saflarında Demokratik Halk devrimi mücadelesine atılmaktan geçer! Şunu unutma ki, bu faşist devleti yıkmadan sana kurtuluş yok! Bu faşist devlet Demokratik Halk Devrimi ile yıkılacaktır! Bunu bil ve TKP/ML saflarına katıl! Çünkü, TKP/ML senin öncü müfrezendir!

—YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML VE ONUN ÖNDERLİĞİNDEKİ ORDUMUZ TİKKO!

İstanbul'dan
Bir İKK Muhabiri
17.7.1985

FAŞİST EĞİTİM ve "DARWİN OLAYI"

Mart ayının sonlarına doğru "Darwin olayı" ile gündeme getirilen tartışmalar son günlerde rayına oturtuldu. Ve asıl amaç gün gibi açığa çıktı: okullarda faşist eğitimin yaygınlaştırılması. Bu konu ile ilgili olarak 5 Temmuz da "kitap yazma seferberliği" başlatıldı.

YÖK, "Profesörler" ve Eğitim

26 Mart 1985 tarihli Cumhuriyet gazetesinde "Dinçerler, Darwin'e savaş açtı" başlıklı haberde şunlar yer alıyordu: "Milli Eğitim Gençlik ve Spor Bakanı Vehbi Dinçerler okullara kendi yazısınında yer aldığı bir rapor göndererek ünlü İngiliz bilim adamı Charles DARWİN'in 'Evrim kuramı'na karşı çıktı, ders kitaplarında konuya 'bir kanun gibi yer verilmemesi'ni istedi..."

Milli Eğitim Gençlik ve Spor Bakanı, böylece okullarda din derslerinden ayrı olarak, Biyoloji kitabında da Evrim kuramından ayrı olarak "yaradılış teorisi"'nin de okutulmasının zeminini oluşturmaya çalışıyordu. Doğal olarak bu görüşe üniversitelerden tepki gelmeye başladı.

Cumhuriyet gazetesinin aynı gün tarihli yayınındaki yazıda iki bilim adamının görüşleri dikkate değerdir.

Prof. Dr. Cevat Geray: "Bu YÖK un medreseleştirmek istediği üniversitelerin M.E.G.S.Bakan'lığındaki uzantısından başka birşey değildir."

Prof. Dr. Hüsnü Göksel: "Uygulama Türkiye'de yapılan eğitimin aynasıdır."

Gerçekten de 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesi, Türkiye'deki faşizmin açık şekilde daha da yoğunlaştırılması ile kendini göstermiştir. Bu baskılar; işçi sınıfı için YHK'nun tepede oluşturulması ile, yüksek öğrenim de ise YÖK ile resmileştirilmiş, uygulamalar sistemleştirilmiştir. YÖK ile üniversitelerin geçmişteki kazanımları bir çırpıda ellerinden alınmıştır. Kısmi kazanımlar yasalarla birlikte yok edilmiş, idari, mali ve bilimsel özerkliğe set çekilmiştir.

YÖK ile öğrencilerin derslerinden başını kaşıyacak zamanı ve gücünün kalmaması sağlanmıştır. Öğrencilerin toplumsal sorunlarla kendi sorunlarının bağını kavraması, sorunlarının düzenin bozukluğu ile bağını kavraması engellenmeye çalışılmıştır. Birçok engellerle öğretim üyelerinin bilimsel araştırma yapması engellenmiş demokrat öğretim üyeleri üniversitelerden atılmıştır. YÖK ile üniversitelere tepeden yöneticiler atanmış, düzene sadık "bilim adamları" "profesör" ilan edilmiştir. Böylelikle yapılacak faşist uygulamalara üniversitelerden tepkiler gelmesi engellenmeye çalışılmış, üniversiteler medreseleştirilmek istenmiştir.

Bilim Adamları ve Darwin Tartışması

Yukarıda belirtilen uygulamalarla üniversiteleri sağlama alan askeri faşist cunta kukla partisi ve hükümeti aracılığıyla devletin milli eğitim politikasına el attı. Bu uygulamaların gündeme getirilmesi Darwin tartışması başlatılması ile oldu. Bu yeni bir şey değildir. Hakim sınıflar eğitim politikasındaki faşistleşmeye baş vuruken sık sık Evrim Kuramı'nı gündeme getirerek, halkın dini inançlarını sömürerek uygulamalarına zemin bulmaya çalışmışlardır.

Darwin tartışmasında bilim adamları iki kampa ayrıldılar. Böylece bir kez daha bilim adamının tarafsız olmayacağı görüldü. Tartışmalarda iktidarın uşağı "YÖK Profösörleri" piyasaya çıkarak "bilim" döktürdüler. 2,3 Nisan tarihli Tercümün gazetesinde şunlar yazıyordu:

Prof. Ahmet Sonel, Prof. Talat Koçyiğit ve Prof. Emel Doğramacıya göre Darwin teorisinin ilmi geçerliliği yok.

Prof. Reha Poray (Ticaret Hukukçusu): "Niye ille evrim teorisi ve Darwin. O da okutulur, ona karşı olanlarda okutulur. Bu milli eğitim politikası içinde kalmalıdır."

Böylece YÖK'ün "Bilim Adamları" ile Evrim Teorisinin aksi "ispatlanmış" oluyordu. Ardından Vehbi "hoca" 5 Nisan günü "Darwin konseyi"ni topladı. 6 Nisan günlü Milliyete'te bu konuyla ilgili haberi okuyalım:

"Okullara bir yazı göndererek, ünlü İngiliz bilim adamı Charles Darwin"in "Evrim Teorisi"ne karşı çıkan görüşlere de ders kitaplarında yer verilmesini isteyen M.E.G.S.Bakanı Vehbi Dinçerler, dün de 91 kişiden oluşan "Darwin konseyi"ni topladı..."

"1980 yılında ABD Başkanı Reagan'ın 'Darwin teorisi hakkında ciddi endişellerim var' dediğini de hatırlatan Dinçerler, hiçbir bilim adamı ve gazetecinin bir bilimsel meselenin doğruluğuna ya da yanlışlığını söyleyemeyeceğini bildirdi."

Bakan Dinçerler, toplantıdan sonra Milliyet'e yaptığı açıklamada, yaradılış teorisi ile ilgili bilgilerin Türk'çeye çevrileceğini ve bu bilgileri içerecek yeni kitapların yazılarak, okullarda okutulacağını söyledi.

Vehbi Dinçerler böylece "Darwin Konseyi" ile işe bilimsellik maskesi takıyor ve faşist uygulamaları "bilimsel zemine" oturtmuş oluyordu. Şimdi bir de 27.3.1985 tarihli Cumhuriyet gazetesinde yeralan karşıt görüşlü bilim adamlarının dediklerine bakalım:

Dr. Tuncay Altuğ: "Biyolojik alanda çok büyük gelişmeler oldu. Hatta canlıları moleküler düzeyde inceleme gerçekleşti. Artık gen mühendisliği aracılığıyla canlıların genleri ile dahi oynanacak hale gelindi. Ama her yeni buluş Darwin teorisini çürütücü değil tastik edici yolda gelişti.

Dr.Reşit Canbeyli: "Darwin'in evrim kuramı elbette bir kanun değildir. Ancak kabtım bilimden biyo kimyaya, jeolojiden paleantolojiye dek çok değişik alanlarda bilimsel bulguların desteklediği geniş kapsamlı bir teoridir... Dinçerlerin mantığıyla yola çıkarsak ders kitaplarını bilimsel gelişmelerden arındırmamız gerekir. Bu da, ülkemizdeki eğitime onarılmaz bir zarar verir."

Evet biz Dinçerlerin mantığından hareket ederek ABD başkanı Reagan'ın görüşlerini değil de, yukarıdaki iki bilim adamının görüşlerini daha doğru buluyoruz.

Emperyalizme Kültürel Bağımlılık ve "Darwin Olayı"

Ekonomik ve siyasi olarak emperyalizme bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal sosyo-ekonomik yapılı ülkemizdeki faşist komprador patron-ağa devletinin emperyalizme bu bağımlılığının kültürel alana yansıması olarak "Darwin Olayı"nı izlemek için Milliyet'te "düşünenlerin düşünceleri" köşesinde yer alan iki bilim adamının yazılarından alıntılar yapacağım.

9-4-1985 tarihli Milliyet'te Prof. Dr. İlter Turan'ın "Darwin tartışması toplumu nereye götürür?" başlıklı yazısına bir bakalım.

İltar Turan; yüzyılımızın başında Birleşik Devletlerde Popülüst Partinin başkan adayı William Jennings Bryan'ın vatandaşların din duygularını da harekete geçirme amacı güden siyasal stratejinin bir parçası olarak, evrim kurmanın okullarda okutulmamasını, bir biyoloji öğretmenin cezalandırılmasından ve bu amaçla kurulan "Maymun mahkemeleri" ne de değindikten sonra, şunları söylüyor: "Ancak, son yıllarda Amerikan toplumunun bir kesiminde bu akımların yeniden güçlenmesine paralel olarak, Evrim Kuramının okutulup

→

PKK'nın Gerçek Yüzü...

Baştarafı sf: 11'de

kin olduğunu söylemekte ve burjuva muhalefet olarak adlandırdığı bu anticuntacı güçleri, Demirel, Nazlı Ilıcak, Baykal, Ecevit, SODEP vb'leri olarak tespit etmektedir. Daha da ileri giderek, *"eğer sol kendisini bu temelde yenileyebilirse, burjuva muhalefet ile de iktidara kadar ittifaka gidebilir."* (Serx. Ekim 83) demektedir. Evet, PKK iktidara gidebilir, ama hangi iktidara? Ecevit'lerle, Demirel'lerle, SODEP'le ancak bugünkü "sömürgeci" iktidarın uzantılığına gidilir, yoksa başka yere gidilmez. Görüldüğü gibi PKK şeflerinin bağımsızlık, ulusal kurtuluşculuk sözleri boş bir aldatmacadır. Onlar her ne kadar bugün halkın en geniş kesimlerinin güçlü bir demokratik talebi olan genel af mücadelesine cuntadan af dileme gibi basit saçmalıklarla sırtını dönecek kadar "sol"cu kesilirlerse kesilsinler, yukarda görüldüğü gibi, en bayağı sağcılıklarını gizleyememektedirler. Çünkü, hedefi demokratik devrim olan partimizi "sınır koruyuculuğu" şeklinde adice suçlayanlar, şimdiden faşist diktatörlüğün bir yaması olmaya hazırdırlar. PKK'nın Dev-Yol'un "demokrasi" arayışına, Özgürlük Yolu'nun "reformizmine" keskin karşı çıkışlarının ne kadar yüzeysel ve laf cambazlığına dayandığı da açıkça görülmektedir. Çünkü onlar da, tıpkı PKK gibi "burjuva muhalefet ile ittifaka" gitmek için mücadele ettiklerini söylemektedirler.

PKK'NIN KEMALİZM VE FAŞİZM ÜZERİNE GÖRÜŞLERİ:

Partimizi ve parti önderliğimizi, çokça "Kemalistlikle", "Türkçülükle" suçlayan PKK şefleri, sağa, sola sık sık "Kemalistlik" çamuru atarak, bu konuda çok "tutarlı" olduğunu göstermeye çalışmaktadır. Çamur at, izi kalır mantığı ile hareket eden PKK şefleri, Kemalizm konusunda partimizin görüşlerine bir tek somut eleştiri getirmeksizin, Süleyman Cihan, Ali Haydar Yıldız gibi örnek ve önder komünist kadrolar, onlarca komünist savaşçı, yüzlerce devrimci militan yetiştiren Dersim'i hedefleyerek, Dersim kökenli yeni Kemalizm teorileri yaratarak, kendi kendini tatminden öteye hiçbir anlamı olmayan saldırılar düzenlemektedir. Sınıfsal açıdan hiç bir bilimsel değeri olmayan Dersim'li olma kriteriyle yola çıkarak, parti önderlerimizi, Şahin Yıldırım gibi hainlerle, Kemal Burkay gibi emperyalizmin uşaklarıyla aynılaştıran PKK; bu gerici çabasını sınıfsal veya siyasal hiçbir veriye dayandırmaksızın üflüyor. Bilimsellikten bu denli uzak, saçma sapan görüşleri eleştirmek bile insanı rahatsız ediyor. Acaba, PKK şefleri bu gerici, ne idüğü belirsiz teorileriyle siyasal mücadele yürüttüklerine kendileri de inanıyorlar mı?

Devamı Gelecek Sayıda.

Ağustos Ayı Şehitlerini Anıyoruz!

★ÇEMİL ÇELİK:
Ağustos 1979'da MHP'li sivil faşist canilerce katledildi!

★KATİP SALTAN:
19 Ağustos 1980'de Almanya/Aachen'de MHP yandaşı "Türk Federasyonu" mensubu sivil faşist canilerce katledildi

★HÜSEYİN KILIÇ:
20 Ağustos 1983 gecesi Tunceli/Pülümür'de, elindeki silahın ateş alması sonucu kaza kurşunuyla yaralandı. İhbar sonucu yakalanarak işkence altında hunharca katledildi!

★CEMİL OKA:
27 Ağustos 1977'de İstanbul/Göztepe'de düşman güçleriyle giriştiği silahlı çatışmada yiğitçe direnerek şehit düştü!

ÖLÜMSÜZ ANILARI MÜCADELEMİZDE YAŞAYACAKTIR!

---

okutulmayacağı, okutulacaksa nasıl okutulacağı güncellik kazanmıştır. 'Maymun mahkemeleri' Darwin'in yasaklanmasının pek başarılı bir yol olmadığını gösterdiğinden farklı bir yol izlenmesine geçilmiştir. Söylenen şudur: Evrim Kuramı cinslerin nasıl oluşup, tekamül ettiğini açıklama yollarından bir tanesidir. Açıklayamadığı ve kurama uymayan olaylar vardır. Öyleyse, öğrencilere kuramın yanında, aynı olgularla ilgili başka açıklamaları, örneğin İncil'deki açıklamalarında ders çerçevesi içinde öğretilmesi gerekir."

"Özetlediğimiz görüşü savunan bazı gruplar, iddialarının görgül olarak doğrulanması için çalışmaktadırlar. Örneğin geçen yıl ülkemize gelip, Nuh'un Gemisini arayan, Ağrı dağındaki bir kaya parçasını gemiye benzetip ' Gemiyi bulduk' diye ortalığı velveleye veren araştırmacılar, yukarıda değindiğimiz ilkel Hristiyanlığın görüşlerini madden belgelendirme çabalarının temsilcilerinden başkaları değillerdir."

"Öyle anlaşılıyor ki, **Amerikan toplumunun kenarlarında kopan ufak fırtınaların kaldırdığı tozun serpintileri başkentimize de ulaşmış** ve Milli Eğitim Bakanlığı Evrim Kuramının nasıl okutulacağını, bunun dini Doçent Dr.Aykut Kence'nin 'Evrim Kuramına neden karşı çıkıyorlar ' başlıklı yazısında bazı alıntılar yapacağım:

"Evrim karşıtı kampanyada merkezleri ABD'de bulunan Yaradılışı Araştırma Enstitüsü ve Yaradılışı Araştırma Derneği adlı iki örgüt başı çekmektedir."

"...Peki nedir bu 'evrime karşı görüşler'? Bu görüşler, Yaradılışı Araştırma Enstitüsü başkan yardımcısı Prof. Dr. Gısf'in 'Fosiller ve evrim adıyla Türkçe'ye çevrilen kitabında savunulmaktadır. En ufak bir bilimsellik kaygısı taşımıyan bu kitapta bilimsel gerçeklerin kasıtlı olarak çarpıtılmasından başka, İncil'deki yaradılış öyküsü "Yaradılış Moreli Teorisi" tamamlamasında ' teori" sözcüğü, sadece yaradılış öyküsünü evrim kuramına karşı okullara sokmak için düşünülmüş bir kurnazlıktır. Arkansas duruşmasında da belirlendiği gibi dinsel inanış bilimsel bir teori olamaz."

Bütün bu söylenenlerden sonra evrim kuramının iktidar tarafından nasıl ele alındığı ve eğitimin faşistleştirilmesi için nasıl kullanılmaya çabşıldığı anlaşılıyor sanırım. Ki bu konuda en bariz örnek de şudur: Vehbi Dinçerler'in, 1980 yılında ABD Başkanı Reagan'ın Darwin teorisi hakkında ciddi endişelerim var" sözünden hareketle ' hiç bir bilim adamı ve gazetecinin bir bilimsel meselenin doğruluğunu ya da yanlışlığını söylemeyeceğini" belirtmesi bile, evrim teorisinin iktidar tarafından nasıl ele alındığının açık kanıtıdır.

5-Temmuz da başlatılan "kitap yazma seferberliği" toplantısında, ikinci gün olan olaylarda ufak bir bahaneyle iki müfettişin açığa alınması okullara ders öncesi ve sonrasında konacak yarım saatlik müzik derslerinde topluca İstiklal marşının okutulmasının kararlaştırılması, bütün bunlar eğitimdeki faşistleştirmenin arttırılmasının kanıtlarıdır. Bu konuda açığa alınan müfettiş Kemal Onur şöyle diyor: " Esasta amaç teftiş kurulunu dağıtmak" . Tabii ki faşistleştirmenin önündeki engeller de temizlenecektir.

FAŞİST EĞİTİME SON!

İsanbul dan bir İKK muhabiri
16-7 1985

F.ENGELS ÖLÜMSÜZDÜR!

5 Ağustos 1895'te hayata gözlerini kapayan, enternasyonal proletaryanın yüce önder ve öğretmenlerinden **Friedrich Engels'i**, *ölümünün 90. yıldönümünde, ölümsüz anısı önünde bir kez daha saygıyla eğilerek anıyoruz! O, enternasyonal proletaryanın yüce komünizm davasında sonsuza dek yaşayacaktır!*

F.Engels'in anısını tazelemeye hizmet edeceği inancıyla; V.İ.Lenin'in, F.Engels'in **yaşamını** *ve* **mücadelesini** *özetleyen bir pasajını sayfalarımıza aktarıyoruz.*

Friedrich Engels

"Engels, 1820'de Prusya'da, Ren eyaletindeki Barmen'de doğdu. Babası bir imalatçıydı. 1838'de Engels, ailevi nedenlerle lise öğrenimini bırakmak ve Bremen'deki bir ticarethaneye memur olarak girmek zorunda kaldı. Ticari uğraşıları, bilimsel ve siyasal eğitimini mükemmelleştirmek için çalışmasını engellemedi. Daha lisedeyken mutlakiyete ve bürokratik keyfiliğe karşı nefret duymuştu. Felsefe çalışmaları bu nefreti daha da ileri götürdü. O dönemde Alman felsefesinde Hegel'in öğretisi egemendi ve Engels de Hegel'ci oldu. (...) Engels, o yeni gücü (proletaryayı), babasının hissesi bulunan bir ticari kuruluşun memuru olarak 1842'de geldiği İngiltere'de, sanayi merkezi Manchester'de tanıdı. Engels, fabrikanın bürosunda çalışmakla yetinmedi: işçilerin yaşadıkları pis mahalleleri gezdi ve onların sefaletlerini, içinde bulundukları kötü durumu kendi gözleriyle gördü. (...) Engels İngiltere'de sosyalist oldu. Manchester'de İngiliz işçi hareketinin militanlarıyla ilişki kurdu ve İngiliz sosyalist yayınlarında yazı yazmaya başladı. 1844'te Almanya'ya dönerken, zaten bir süredir mektuplaştığı ve Fransa'da kaldığı sırada Fransız sosyalistleri ve Fransız yaşamının etkisiyle sosyalist olan Marks'la tanıştı. İki dost birlikte *Kutsal Aile ya da Eleştirel Eleştirinin Eleştirisi*'ni yazdılar. *İngiltere'de Emekçi Sınıfın Durumu*'ndan bir yıl önce yayımlanan ve büyük bölümü Marks tarafından yazılan bu kitap, devrimci materyalist sosyalizmin temellerini attı. (...) 1845'ten 1847'ye kadar Engels, Brüksel ve Paris'te yaşadı ve bilimsel çalışmalarıyla, bu iki kentteki Alman işçileri arasında pratik faaliyetini sürdürdü. Marks ve Engels burada, gizli Alman derneği "Komünistler Birliği" ile ilişki kurdular; Birlik onları, kendilerinin temellerini attıkları sosyalizmin temel ilkelerini açıklamakla görevlendirdi. Marks ve Engels'in 1848'de yayımladıkları *Komünist Partisi Manifestosu* böyle doğdu (...) Önce Fransa'da patlak veren, sonra diğer Batı Avrupa ülkelerine yayılan 1848 devrimi Marks ve Engels'i vatanlarına döndürdü. Burada Ren Prusya'sında, Köln'de yayımlanan demokratik bir gazete olan *Neu Rheinische Zeitung*'un yönetimini aldılar. İki arkadaş, Ren Prusya'sındaki bütün demokratik devrimci özlemlerin ruhuydular. Halkın ve özgürlüğün çıkarlarını, gerici güçlere karşı sonuna dek savundular. Bilindiği gibi, sonunda gerici güçler galip geldi. *Neu Rheinische Zeitung* yasaklandı. Sürgünlüğü sırasında Prusya uyrukluğundan çıkarılmış olan Marks sınır dışı edildi. Engels ise, halkın silahlı ayaklanmasına katıldı, özgürlük için üç çarpışmada dövüştü ve isyancıların yenilgisinden sonra İsviçre'ye sığındı, oradan da Londra'ya geçti.

Marks da Londra'ya yerleşti. Engels, 1840'larda çalışmış olduğu Manchester'deki ticarethaneye önce memur sonra da ortak oldu. 1870'e kadar Engels Manchester'de, Marks Londra'da yaşadılar, ama bu, onların yakın düşünce ortaklığı içinde olmalarını engellemedi: hemen her gün birbirlerine yazıyorlardı. Bu yazışmalarda, iki arkadaş, düşünce ve bilgi alışverişinde bulunuyorlar ve birlikte, bilimsel sosyalizmi oluşturmaya devam ediyorlardı. 1870'de Engels Londra'ya yerleşti ve yoğun bir faaliyet içinde geçen ortak düşünsel yaşamları, Marks'ın ölüm tarihi olan 1883'e kadar sürdü.(...)

Friedrich Engels, 5 Ağustos (...) 1895'te hayata gözlerini kapadı. Engels, arkadaşı Karl Marks'tan sonra, bütün uygar dünyadaki çağdaş proletaryanın en önde gelen bilgini ve eğiticisiydi.(...) Proletaryanın büyük eğiticisi ve savaşçısı Friedrich Engels'in anısı, sonsuza dek yaşayacaktır!

V.İ.LENİN
(1895 Sonbaharı)

Başlarafı sf. 24'de

resmi devlet görüşüne görede; beyaz milletle, etnik siyah halkların her birinin farklı tarihi gelişimleri ve şekillenmeleri olmuştur. Bundan sonrada beyazlar ve siyahlar ayrı ayrı bağımsız devletler içinde örgütlenmeli, yalnız ekonomik temelde karşılıklı ilişkiler olmalıdır. Hiçbir zaman siyahların beyazlarla birarada, bir devlet içinde eşit düzeyde örgütlenmeleri mümkün değildir. Siyah etnik gruplar, kendi ülkelerinin efendileri, beyazlarda kendi ülkelerinin efendileri olmalıdır. Bunlar ayrı ayrı ve birbirinden bağımsız olarak gelişmelidirler. Bu ırkçı görüşlere göre siyahlar Lesoto, Swaziland, Botswana gibi ülke yüzölçümünün %13'nü oluşturan, verimsiz toprak parçaları üzerinde beyazların etkinliği ile çevrili alanlarda çok sayıda küçük devletlerini kurmalıdırlar. Bunların birbirleri ile ilişkisi ve birinden diğerine gidip gelmeler ancak ırkçı yönetimin izniyle olabilecektir. 22 milyon siyahı ülkenin %13'üne parça parça yerleştirmeye çalışan ırkçı yönetim, 4,5 milyon beyaza ise ülkenin %87'sini ait görmektedir. Beyazların kendilerine ait olduğunu iddia ettikleri bölgelere siyahların "aptal kimliği" adı verdikleri kimlik olmaksızın girmeleri yasaktır. Bu kimliği taşımıyanlar para hapis ve madenlerde zorunlu çalışma cezasıyla cezalandırmaktadırlar. Yalnız Johannesburg'daki mahkeme her saatte 50 aptal kimliği taşımayan siyahı cezalandırmaktadır. Siyahların, beyazlarla aynı mahallede oturmaları, aynı okula gitmeleri, aynı dükanlardan alışveriş yapmaları, hatta aynı banklarda oturmalarının yasak olduğu ırkçı Güney Afrika Cumhuriyeti, 2. Dünya savaşından sonra gitikçe seslerini duyurmaya başlayan ve ırkçı yönetime karşı mücadelelerini yükselten siyahları birbirine düşürmek ve kendi aralarında kaynaşmalarını ve örgütlenmelerini engelemek için verimsiz topraklar üzerinde, şehirlerin etrafında, maden bölgelerinin yanı başında Batustanlar (Homeland) oluşturmaktadır. Bunlar; Transkei, Ciskei, Kwazulu, Bopatatsvanana'dır. Ülke içinde siyahların hareketini engellemek için komşu ülkelerden işçi getiren ırkçı yönetim getirdiği işçileri cinsiyetlerine göre ayırmakta, kadınları ayrı, erkekleri ayrı gettolara yerleştirerek, birbirleriyle ilişkilerini engellemektedir.

IRKÇI YÖNETİMİN SAHTE REFORMLARI

Irkçı faşist yönetimin bütün vahşetine rağmen mücadelelerini kararlılıkla sürdüren siyahlar, 1960 yılında kimlik kanununa karşı ayaklandılar. 69'unun sırtından kurşunlanarak, yüzün üzerinde siyahın katledildiği bu mücadeleler sonucu ırkçı yönetim geri adım atmak zorunda kaldı. 1976-77 yıllarında ırkçı eğitime karşı mücadeleye atılan yüzbinlerce öğrenci aylarca süren direnişleriyle ırkçı rejimin dünya kamuoyunda teşhir olmasını sağladılar. Bu mücadeleler içerisinde aralarında öğrenci lideri Steve Biko'nun da olduğu ve büyük çoğunluğu öğrenci olan 575 siyah katledildi.

Bugünkü başkan Botha tarafından 1976-77 öğrenci ayaklanmalarından (Soveto direnişi olarak anılır) sonra reformlara gidilerek, ırkçı rejim onarılmaya, esas olarakda mücadele eden güçler, parçalanmaya çalışıldı. Üzerinde 5 yıl çalışılan ve 1984'de yapılan anayasa değişikliği ile 3,7 milyon Hind kökenli ve melez kısmi bazı haklar verilerek danışma meclisi niteliğinde iki ayrı meclis daha oluşturuldu. 22 milyon siyah için hiç bir değişikliğin yer almadığı "Anayasa reformu", Muhafazakar ve Ulusal Partiyi Yeniden İnşa gibi fanatik Bur ırkçısı partilerin yoğun muhalefetlerine rağmen kabul edilerek 1984 yılında uygulanmaya konuldu. Söz konusu reformlar da ırkçı rejime karşı yükselen mücadeleleri durduramadığı gibi, daha da yükseltti. Seçim kampanyaları sırasında melezler ve Hintliler içerisinde örgütlenen "İşçi Partisinin seçimlere katılmasına rağmen, AFC (Afrika Ulusal Kongresi) ve UDF (Demokratik Birleşik Cephe) isimli örgütlerin boykot çağrısı ve bu doğrultudaki eylemleri geniş yankı uyandırdı ve destek gördü. Seçimlere melezlerin % 30'u, Hint'lilerin ise % 20'si katıldı.

1984 yılı ırkçı faşist rejime karşı mücadele ve direniş yılı oldu. Yüzbinlerce siyah, hint'li, melez öğrenci boykota giderek ırkçı eğitimi protesto ettiler. Gettolarda oturan onbinlerce siyah kira ve elektrik zamlarını protesto ederek direnişe geçtiler. 5 ve 6 Kasım tarihlerinde Apardheid'e karşı mücadele eden 30 örgütün katıldığı genel grev çağrısı yapıldı. Transvalda genel greve 500 bin işçi ve 400 bin öğrenci katıldı. Yalnız bu grev sırasında 50'nin üzerinde siyah öldürüldü ve bir çoğu sendika önderi olan yüzlerce kişi tutuklandı. Zamların geri alınması, politik tutukluların serbest bırakılması, polis ve jandarmanın gettolardan çekilmesi, işten atılan işçilerin yeniden işe alınması talepleriyle başlatılan genel grev, siyahların mücadelesini en üst boyutlara ulaştırdı ve ırkçı rejimin çöküşünün ancak kitlelerin mücadelesiyle gerçekleşebileceğini daha açık olarak gösterdi. Nitekim bu mücadelelerden ilham alan siyahlar, ülkenin dört bir yanında direniş eylemlerine hız vererek, mücadelelerini kesintisiz olarak sürdürüyorlar.

BATILI EMPERYALİSTLERİN GÖSTERMELİK TEPKİLERİ

Yıllardır ekonomik politik ve askeri destekle yaşattıkları ırkçı faşist rejim, emperyalistlerin her türlü desteğine rağmen siyahların ayaklanmalarını bastıramayınca ABD, İngiliz, Fransız ve Alman emperyalistleri tarafından değişik tonajlarda eleştirilmeye başlandı. Irkçı rejimi yıllardır siyahlara karşı ayakta tutan batılı emperyalistler, bir yandan yükselen hareketi ırkçı rejimin kontrol altına alabilmesi için çok yönlü taktikler sunarken bir yandan da harekete önderlik eden güçleri kendi kontrolleri altına almaya çalışmaktadırlar. Bir ABD yetkilisi banka temsilcilerine verdiği bilgide, *"Güney Afrika uzun süreli bir gerilla savaşına sürüklenebilir. Firmalar böyle bir durumda bu ülkeyi defterlerinden silmeye hazır olmalıdırlar."* diyerek onlar, gerçek korkularını itiraf ederken, diğer yandan da harekete önderlik eden ve hareket üzerinde önemli etkinliği olan örgütleri kendi kontrollerine alma çabalarını sürdürmektedirler. ANC'nin sürgündeki önderi Oliver Tamboyu'nun Amerika'daki Ford, Genaral Motors vb. tekellerin temsilcileriyle görüşmesi, böyle bir gelişmeyi güçlendirmektedir.

ABD emperyalistlerinin bölge devletlerine çok yönlü müdahalede koç başlığını oynayan ırkçı faşist Güney Afrika Cumhuriyeti nin saldırıları ve tehditlerine karşı kendi aralarında ortak hareket etmeye çalışan bölge devletleri üzerindeki etkinliğini azaltmamak, hatta daha da artırmak için Güney Afrika Cumhuriyeti'nin mevcut yönetimini gözden çıkarabilir ve bunun yerine kendine en az zararlı siyahların ağırlıkta olduğu bir yönetime göz yumabilir. Diğer batılı emperyalistler de, özellikle de Fransa'da bu yönlü çabalar içerisindedir.

Yükselen harekete karşı düşmanca bir tavır içerisine giren ırkçı rejim ve batılı emperyalistler hareketi karalamak için her türlü yalan ve sahtekarlığa baş vurmaktadırlar. Bunun en son örneği olarak da siyahların ırkçılarla beraber çalışan, onların ajanlığını yapan bir kaç siyahı linç ederek cezalandırmalarını televizyonlardan göstererek olağanüstü hal ilanının gerekçesini siyahlar arasındaki bu tür "çatışmalar" olarak gösterilmeye çalışılmaktadır.

On yıllarca hakimiyet sürdüren ırkçı faşist rejimi mücadeleleriyle kökünden sarsan ve onun kaçınılmaz sonu olan yıkılmaya mahkum eden siyahların mücadelesi bugün ML bir komünist partisi önderliğinde olmasa da, emperyalist sisteme güçlü darbeler indirmekte, tüm ezilenlere güç vermektedir. Güçlü bir demokratik muhtevası olan bu hareketi emperyalistler ve sosyal-emperyalistler kendi kontrollerine almak için, hareket üzerinde güçlü etkisi olan UDF ve AFC gibi örgütleri kendi yanlarına çekmek için yoğun çaba gösteriyorlar. Bugün uluslararası alanda güçlü bir ML önderliğin olmayışını da kendileri için avantaj olarak kullanan emperyalistler ve sosyal-emperyalistler halkların ve ezilen ulusların, baskıya, zulme ve ulusal eşitsizliklere karşı haklı temelde baş kaldırışlarını ezemeyince, onları içten çökertmek veya kendileri için en az zararlı olabilecek bir çizgiye

Devamı sf. 23'de

İşte Faşizm

Baştarafı sf: 2'de

Çünkü tüm yeminli emperyalizm uşaklarının ve azılı halk düşmanlarının mayası soygunla, vurgunla, rüşvetle, kaçakçılıkla, fuhuşla vs. yoğrulmuştur. Şimdi olan ise, bu durumun çok daha pervasız, çok daha iğrenç boyutlara varmış olmasından başka bir şey değildir.

Buraya kadar kaba taslak ortaya koymaya çalıştığımız bütün bu gerçekler neyi gösteriyor?

Elbetteki emperyalizme göbeğinden bağımlı komprador patron-ağa düzeninin çürümüşlüğünü, kokuşmuşluğunu, faşizmin iğrenç yüzünü.

Gerçekten de komprador patron-ağa düzeni bariz biçimde can çekişmeye, kokuşmaya, çürümeye, etrafa pis kokular saçarak toplumumuzu zehirlemeye, üretici güçlerimizi korkunç biçimde tahrip etmeye devam ediyor.

Hakim sınıflar, faşist diktatörlükleri aracılığıyla ve emperyalist efendileriyle kol kola, bu sömürü, soygun düzeninin ömrünü uzatmaya, onulmaz hastalıklarına derman bulmaya çalışıyorlar. Bunun için bir yanda, halkımız üzerindeki faşist zulüm ve terörü bütün vahşetiyle sürdürürlerken, diğer yandan bütün bu gerçekleri gözlerden gizlemek, halkımızın bütün bu gerçekleri görmesini engellemek için de ellerinden gelen her türlü yalan, demagoji ve sahtekarlıklara baş vurmaktan da geri kalmıyorlar.

Lakin onların tüm çabaları boşunadır. Çünkü tarih çoktan hükmünü vermiş ve gerek komprador patron-ağa düzenini, gerekse onun koruyuculuğunu yapan faşist Türk devletini çoktan yıkılmaya ve yok olmaya mahkum etmiştir.

Çünkü o; sömürü, soygun, vurgun, baskı, zulüm, işkence... kısacası binbir çeşit pislik ve rezalet üzerine kurulmuştur ve kendi ölüm fermanını, bizzat kendi eliyle kendi boynuna çoktan asmıştır.

Kısacası, emperyalizme göbeğinden bağımlı komprador patron-ağa devletinin kronik ekonomik-siyasi buhranı, onun uzlaşmaz çelişkilerinden kaynaklanmaktadır.

Bu düzen muzaffer bir halk devrimiyle yıkılmadıkça, bütün bu çelişkilerden kurtulunması kesinlikle mümkün değildir.

Toplumun % 90'ını oluşturan işçilerin, köylülerin, küçük esnaf ve zanaatkarların, dar gelirli memurlarının... kısacası geniş halk yığınlarının menfaati bu düzenin devamında değil, onun, komünist partisi önderliğinde ve uzun süreli halk savaşı yolunu izleyerek zafere ulaşacak olan demokratik halk devrimiyle yıkılmasındandır.

Ülkemizde meydana gelen son gelişmeler, işte bu tarihsel ve köklü toplumsal değişikliğe duyulan zorunlu ve acil ihtiyacı bariz biçimde ortaya koymaktadır.

Görevimiz; düzeni ve faşizmi bütün iğrençlikleriyle teşhir etmek, geniş halk yığınlarını bu köklü ve tarihi değişikliğin bilincine vardırmak ve demokratik halk devrimi mücadelesine başarıyla seferber etmektir. Eğer bu görevlerimizi yerine getirmede sebat eder ve hiç bir engelden yılmadan uzun süreli halk savaşı yolunda ilerlemeyi sürdürürsek, sonunda çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının ayağa kalkması kaçınılmazdır!

—TEK ALTERNATİFİMİZ DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

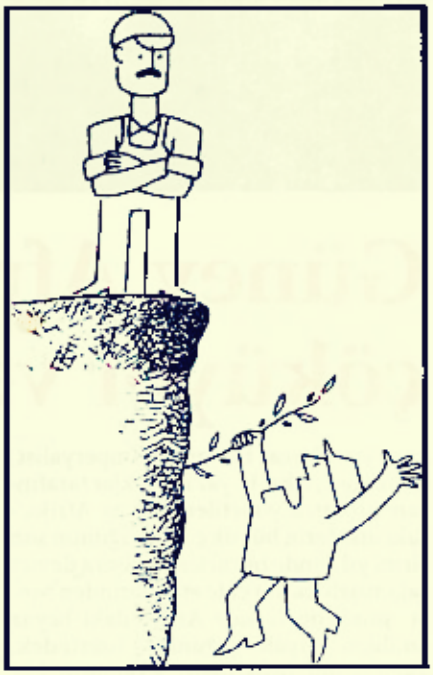

★ ★ ★

"O Duvar O duvarınız...

Baştarafı sf: 15'de

tidar birçok sınıfın elindeydi ve proletaryanın, bu komünist anlayışı varolan sınıflarla yaşatmaya eli mahkumdu. Burjuvaca düşüncelere karşı daha amansız bir savaş açmalıydı; ama proletaryanın düşüncesinin savunan bizler bu noktada yeterli olamadık. Ve komün, gözlerimizin önünde, günden güne yozlaşarak gitti. Herşey, şu çok basit mantık silsilesiyle başladı: "Nasıl olsa komün çok kalabalık ve birçok kişi de komüne maddi katkıda bulunuyor. O halde, ben bulunmasam ne çıkar" İlk anda insana fazla tehlikeli gelmeyen bir düşünce; ama aynı anda daha başka kişilerin de bu mantığı yürüttüğü gözönüne alınırsa, işin ciddiyeti ortaya çıkar. Olayı gözlemleyen başkaları ise, olaya "falancanın komüne hiç bir katkısı olmayan, ben enayi miyim"? mantığıyla yaklaşınca işler iyice çatallaşır. Böylece, "herkesin gücü oranında katılma" ilkesi pratikte işlemez hale gelir. Tam bu noktada, tüm siyasetlerin müdahaleleri gerekirken, iyiden iyiye burjuva düşünceleri sistemleştirilmeye çalışıldı. Önceden, tek tek bireyler maddi katkılarını olduğu gibi komün temsilcilerine teslim ediyorlardı; özellikle bu dönemle birlikte, "örgüt bütçesi" adı altında komünün bütçesinden kesintiler yapılmaya başlandı ve siyasetlerin temsilcilerinde toplanan paralar kesintiye uğradıktan sonra komün temsilcisine getirildi. Artık tam anlamıyla anarşi hüküm sürüyordu komünde.

Sonuçta, komün dağılma aşamasına geldi. Belki dağıtacaktık da, ama buna fırsat bulamadan, karşı-devrimin bir kısmımızı toplu olarak sürgün etmesiyle objektif olarak dağılmış oldu komün.

Bir daha da böylesi örnek bir komüne rastlayamadım; Başka cezaevlerinde de benzerlerinin oluşturulduğunu duydum, ama bizimkisi kadar doğru ilkeler temelinde kurulana tanık olmadım.

Her şeye karşın; evet her şeye karşın, unutulmaması gereken devrimcilerin kısa bir dönem için olsa bile, bu derece geniş birlikler oluşturulabilmeleri ve onu doğru ve ilkeli bir temelde yaşatabilmeleridir.

Unutulmaması gereken, revizyonist DY şeflerinin partimizi "adi bir cinayet şebekesi" olarak ilan ettikleri bir dönemde DY'nin bizimle birliğe yanaşabilmesidir.

Unutulmaması gereken, HK şeflerinin bizi örgüt olarak bile muhattap almadıkları bir dönemde HK'nın bizimle aynı komünde kalmasıdır.

Kısaca, tabanın, şeflere karşı örnek tavrıdır önemli olan ve unutulmaması gereken.

Ve bizlere düşen görev, bu tür birliklerin tarihin derinliklerinde kalmasını engellemekdir.

Baştarafı sf: 23'de

oturttturmak amacıyla her türlü yola ve yönteme baş vuruyorlar. Gerek uluslararası güçlü bir ML önderliğin olmayışından, gerekse bu hareketlerin ML bir önderlikten yoksun oluşları ezilenlerin kan ve can pahasına elde ettikleri kazanımları emperyalistlerin kısa bir sürede tekrar ele geçirme arzusunu güçlendirmektedir. Emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin, halklara ve tüm ezilenlere karşı her türlü oyun ve caniyane girişimlerine rağmen, Güney Afrika'da olduğu gibi, mücadele halklar ve ezilenler lehine yeni yeni kazanımlarını birlikte getirmekte, tarihin ileriye doğru kaçınılmaz dönüşünü Güney Afrika'daki ırkçı rejim gibi emperyalistler de durduramamaktadırlar. Ezilen dünya halkları ve proletarya, emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin Güney Afrika'daki oyunlarına kanmıyarak, ezilen ve borlanan siyahların mücadelesine güçlü enternasyonalist destek sunmaktadır. Irkçı rejim ergeç yıkılacak, zafer eryada geç siyah halkın olacaktır.

300 yıllık beyaz azınlığın hakimiyetini yıkarak kendi kaderlerini kendileri belirlemek için ayağa kalkan milyonlarca siyahın mücadelesiyle;

Güney Afrika'daki ırkçı rejim çöküyor ve Asania gerçek oluyor!

Yüzyıllarca bir avuç emperyalist sömürgeci, ırkçı beyaz azınlıklar tarafından barbarca yönetilen Güney Afrika'daki ülkelerin büyük çoğunluğunun son yirmi yıl içinde birbirleri peşi sıra devlet bağımsızlıklarını elde etmelerinden sonra, şimdi de Güney Afrika'daki beyaz azınlığın, siyah çoğunluk üzerindeki ırkçı rejimi (Aparthait) siyahların her gün onlarca şehit vererek sürdürdükleri yiğitçe ve kahramanca mücadelelerle çökmenin, yıkılmanın eşiğine geldi. Bölgedeki halkların ve ezilen ulusların hertürlü sosyal ve ulusal gelişmesinin mücadelesinin önüne engel olarak dikilen ve emperyalizmin, özel olarakta ABD emperyalizmin bölgedeki güçlü kalesi durumunda olan ve bölge halklarına karşı saldırılarında koçbaşı rölünü üstlenen ırkçı faşist Güney Afrika Cumhuriyeti, son yıllarda ülkenin dört bir yanında, gecekondularda, fabrikalarda ve okullarda siyahların çığ gibi yükselen ve dinmek bilmeyen mücadelelerini bütün baskı zulüm ve katliamlara rağmen bastıramayınca, Johannesburg, Port Elizabeth gibi siyahların yoğun olduğu şehirlerde ırkçı Botha hükümeti tarafından olağanüstü hal ilan edildi. Olağanüstü hal ilan edilen bölgelerde polis ve jandarma daha öncede kullandıkları, ateş etme de dahil hertürlü yetkiyle resmen donatıldılar. İstedikleri gibi arama, tarama, sorgusuz sualsiz tutuklama yetkisine sahip kılınan ırkçı polis ve jandarma son yedi gün içinde kırkın üzerinde siyahı katleti ve binlercesini tutukladı.

Aparthait ın resmi devlet doktirini olarak savunulduğu ve uygulandığı Güney Afrika Cumhuriyet inin emperyalistler tarafından en modern silahlarla ve gereçlerle donatılmış olan polis ve jandarması siyahların oturduğu tellerle çevrili, gecekondu alanlarına panzerler le girerek, taştan başka savunma silahı olmayan ve özgürlükleri için panzerlerin üzerine dans ederek yürüyen kadın, erkek, genç ihtiyar siyahları, "uygar" dünya nın gözü önünde hergün onlarcasını vahşice katletmekte, yüzlercesini tutuklamaktadır. Irkçı saldırılara karşı taştan barikatlar kurarak, lastikler yakarak, benzin bidonlarından molotof kok teyl yaparak karşı koyan ve direnen siyahlar, ırkçılar tarafından katledilen yoldaşlarının cenazelerini ırkçı rejime karşı yeni bir direniş destanının yaratıldığı mücadelelere dönüştürmektedirler.

Güney Afrika, Endonezya adalarıyla Avrupa arasında önemli bir durak noktası olduğu için ilk defa Hollandalı Burlar onyedinci yüzyılda buraya yerleşmeye başladılar. Daha sonraki yıllarda, gerek sahip olduğu doğal zenginlik kaynakları, gerekse stratejik öneminden dolayı sömürgeciler ve emperyalistler arasında önemli bir mücadele alanı olmuştur. 19.yüzyılda İngiliz sömürgecileri burasını kendi kontrolleri altına almak için çok sayıda İngilizi buraya yerleştirdikleri gibi, Burların hakimiyetini kırmak içinde onbinlerce İngiliz ve Hind askerini Güney Afrikaya getirmişlerdir. 19.yüzyıl boyunca İngilizlerle, Burlar arasındaki savaş çeşitli aralıklarla süre gelmiş ve 1899-1902 yıllarında İngilizlerin Burları kesin yenilgiye uğratmasıyla, Güney Afrika İngiliz emperyalistlerin kontrolüne geçmiş ve dört eyaletten oluşan Güney Afrika Birliği kurulmuştur. İlk başlarda İngilizce ve Hollandacayı resmi dil olarak benimseyen Güney Afrika Birliği, 1928 yılında da Burların kendi geliştirdikleri Afrikancayı da resmi dil olarak kabul etmiştir. On yıllarca İngiliz sömürgecileri tarafından bir avuç beyaz azınlıkla elele yürütülen Güney Afrika'nın zengin doğal kaynaklarının talanı sonucu zenginlikler İngiltereye taşınmıştır.

2. Emperyalist paylaşım savaşından sonra, İngiliz emperyalistlerinin zayıflanmasından dolayı ABD emperyalistlerinin bölgede nüfuzu artmıştır. ABD emperyalistlerin aktif desteği altında bölge halklarına karşı Ulusal Parti içinde örgütlenen Burlar Aparthait sloganı temelinde mücadele yürütmüşlerdir. 1961 yılında iktidardaki Ulusal Parti, Güney Afrika Birliğinin ismini Güney Afrika Cumhuriyeti olarak değiştirmiş ve Güney Afrika Cumhuriyetini İngiliz milletler Topluluğundan ayırmışlardır. Bu yıldan itibaren Ulusal Partinin ırkçı faşist Aparthait doktirini devletin resmi doktirini haline gelmiştir. Buna göre; Burlar tanrı tarafından üstün ve Güney Afrika'nın efendisi olarak yaratılmıştır. Sadece beyazların girebileceği kiliselerde bu tür propagandalar sürdürülürken

Devamı sf: 22'de